

עיריית הרצליה

עיריית הרצליה

פרוטוקול ישיבת הוועדה – הסיפור המשותף של הרצליה

ועדה מס' 9

ביום שלישי, ט' באלול תשפ"ה, 2/9/2025

חברי הוועדה:

נוכחים ה"ה:

יו"ר הוועדה	-	כב' השופטת (בדימוס) הילה גרסטל
חברת מועצה	-	גב' גלילה יבין
חברת מועצה	-	גב' דנה אורן ינאי
חבר מועצה	-	מר עופר לוי
חבר מועצה	-	מר משה ועקנין
חבר מועצה	-	מר צבי וייס
נציגת ציבור	-	גב' אילאיל פלמוני שלזינגר
נציגת ציבור	-	גב' דנה אדמוני
נציגת ציבור	-	גב' ליאנה טיאנו
נציגת ציבור	-	גב' מושקה שושן
נציגת ציבור	-	גב' שרה מאירמן
נציג ציבור	-	הרב יעקב נקי
נציג ציבור	-	מר יריב דרור
נציג ציבור	-	מר תמיר קסטיאל
נציגת ציבור	-	גב' אריאלה חגבי
אורחת. התחדשות עירונית אגף לשרותים חברתיים, מרכז הגישור, אגף רווחה	-	גב' דבי יוסף

חסרים ה"ה:

מנהל הוועדה	-	מר יהודה בן עזרא
חברת מועצה	-	גב' פזית בכר
חבר מועצה	-	מר דניאל צרטוק
נציג ציבור	-	מר יעקב זינגבוים

סדר יום:

דיון שוטף ועדכונים

הילה גרסטל:

ערב טוב. אני חייבת לציין את ההשתתפות והנוכחות, ואת העובדה שאנשים באו על אף שיש להם קשיים ולא במיטבם. פגיעות כתף, רגל, עיניים, אני מאוד שמחה שכולם באו ואני חושבת שזה חשוב. אני שולחת ברכת החלמה מהירה לדניאל, שהבנתי שהוא חולה.

הנושא הראשון שהתחלתי לדבר עליו, זה שלא הצלחנו עדיין לקבוע את המפגשים בשכונות, עם השכונות, או לא בשכונות. בישיבה הקודמת, סיכמנו שמאחר שככל הנראה אין נטייה לקיים מפגשים פתוחים רחבי היקף, אלא יותר מפגשים מצומצמים, ועל בסיסם לאחר מכן לנסות ולראות אם יש היתכנות למפגשים יותר רחבים, דיברנו על כך שהמפגשים יהיו פה, ועדיין לא הצלחנו. אז אני מבינה שאוגוסט היה חודש בעייתי.

שלחתי גם תאריכים נוחים בספטמבר. צריך לבחון, אם אפשר כי אחרת זה ידחה לסוף אוקטובר.

בעיית אוגוסט, היא בעיה של חופשת קיץ, ספטמבר הרבה מאוד אנשים מחברים את החגים עם חופשות וכו'.

הדבר השני שדיברנו עליו בישיבה הקודמת, לא התקדם.

אני לוקחת אחריות על זה, כי לא שמנו אחראי על הנושא הזה. זה היה לנסות לייצר ואני מקווה שזה לא מאוחר מדי, ואולי נדבר על זה, לנסות לייצר איזושהי פעילות התנדבותית משותפת. דיברנו ארוכות על הנושא הזה, אבל לא הייתה איזו משימה עם אחראי משימה.

אני אעזור לך.

דנה אורן ינאי:

הילה גרסטל:

אוקיי, יופי. הדבר השלישי, זה שתגיע עוד מעט אורחת, גברת דבי יוסף מהרווחה, שהיא עוסקת בתוכנית גישור בעיר, והיא רוצה להביא את זה גם אלינו לכאן ולהציג בפנינו את הנושא הזה. נשאלתי אם יש הסכמה, אני חושבת שאנחנו פתוחים לשמוע. אני לא מכירה אותה ואנחנו נתקדם. אז דנה, את רוצה לעזור לי?

תני לי רק להגיד אולי הצעה-

כן?

צבי וייס:

הילה גרסטל:

צבי וייס:

ראש העיר, והסגל שלו הולך לכל שכונה מפעם לפעם, עם צוות. הייתי אומר גם תושבים, וגם צוות מקצועי. אני חושב, כדי שהזוגות האלה שהם צריכים לפעמים את השמות וכל הדברים האלה, אולי כדאי להזמין אותם למפגש הזה גם. אנחנו לא יכולים להיצמד ללו"ז של ראש העיר.

הילה גרסטל:

עופר לוי:

גלילה יבין:

לא לערבב פוליטיקה. אני אגיד לך צבי, המפגשים האלה קשורים יותר בתשתיות, בניקיון, בדברים מהסוג הזה. דווקא שם יש קונצנזוס, זה לא משנה אם אתה דתי או זה, אתה רוצה שיהיה נקי. אני מקווה שגם פה יש קונצנזוס.

צבי וייס:

גלילה יבין:

אני גם מקווה, אבל אני אומרת, אתה יודע, לא נערבב בשר וחלב, נכון?

דנה אדמוני:

הילה גרסטל:

דנה אדמוני:

אפשר להתייחס רגע לנושא הראשון? רגע רגע חברים, אחד אחד. דנה, מה רצית לומר? דנה אדמוני. שאלתי אם אפשר להתייחס לנושא הראשון, של המפגש בקהילות.

הילה גרסטל:

דנה אדמוני:

כן, בטח.

הנושא שדובר, של בתי הכנסת. בזמנו דיברנו על מפגש שהיה אמור להתקיים. אז בעקבות העבודה שעשינו לגבי מיפוי, עלתה הסוגיה, שתי סוגיות רגישות של בית כנסת בשכונת גליל ים, ובית כנסת בירוקה המערבית. עלה הצורך, דיברנו על הצורך לקיים מפגש. נוצר קשר עם נציגים בקהילה, ניסו לתאם, לא צלח, לא תואם מועד, ובסופו של דבר, תואם ובוטל.

הסוגיה אמורה לבוא מתוך מקום של שיח עם הקהילה, של צרכים וחששות ומה שזה לא יהיה, בשביל לייצר איזשהו דיבור. תוך כדי שאני בחופשה משפחתית בחו"ל, אני מקבלת הצפה של פניות מתושבי הירוקה המערבית, שאני נמנית על השכונה הזו, שמסתבר שהעירייה כבר אישרה ותיקצבה בית כנסת גדול שהולך לקום, צמוד לתיכון היובל ושהסערה מאוד גדולה.

יש מי שנסערים על עצם כך שבכלל מקימים עוד בית כנסת, הרוב המכריע, על עצם זה שהוא צמוד לתיכון היובל, כשאנחנו מדברים אך לפני שנתיים, העירייה ניסתה להקים בית כנסת בצמוד לבית ספר נבון, וחברי העירייה פה, גם דנה, גם גלילה וגם יריב, התבטאו נגד כך שיהיה בית כנסת בצמוד לבית ספר, ופתאום אני שומעת שכבר הכול נחתם, נסגר, אושר ותוקצב. עכשיו ידברו עם הקהילה על כך ואחרת, ווטאבר, מתוך מה שכבר נקבע.

אז קודם כל, הקהילה ואני, כמי שמרגישה לא רק נציגת הקהילה, אלא כמי שבאה לפה מתוך רצון טוב להיות מעורבת ולקחת חלק מתוך שיח של הידברות, אני חייבת להגיד שאני מרגישה מאוד מרומה.

בייחוד כשצפו שאלות בכמה קבוצות, של מה קורה, לא דובר על זה שתהיה פגישה עם הקהילה, אז היה מי שענה. כן, הייתה פגישה ב-18.8 וצירפו תמונה. אף אחד בתמונה הזאת לא קשור. לא של הוועדה, גם איזושהי פגישה של העירייה, אף אחד בתמונה הזאת לא מוכר בקרב אנשי הקהילה.

אני לא יודעת עם מי הפגישה הזאת הייתה. מה גם, שאני יכולה להגיד בתור יועצת, בכובע הקודם שלי כיועצת אסטרטגית לחברות, כשרוצים להעביר משהו בשקט, מעבירים אותו באוגוסט. התשובה היא הייתה ב-18.8, כשאין נפש חיה שנמצאת, ומה גם כשרוצים לפנות לקהילה, יודעים לפנות לאנשים הנכונים.

אז אנחנו, בתוך הדבר הזה. א' – אני רוצה לשים את זה פה על השולחן, אני מודה שבאתי לפה בלב פתוח ובנפש חפצה, אבל אני רוצה להגיד שאני לא כל כך מבינה את המהות ואת המטרה של הוועדה הזאת. שאחד הדברים שדיברנו עליהם, זה שסוגיות בווערות ונפיצות, ידוברו, ילובנו, ייקחו חלק, לא אנחנו מחליטים או קובעים פה, ברור לי שלא, אבל בטח שנהיה חלק מתוך הדבר הזה, שבאיזשהו אופן נשפיע.

כי אם המטרה היא רק לבוא להיפגש ולחפש פעולות התנדבות – תודה. אני מתנדבת, תורמת את חלקי ועושה לא מעט, ולא לשם כך התכנסנו. אם זאת המטרה, אז בואו נשים על השולחן ונגיד- שכל אחד יבחר איך הוא פועל ומה הוא עושה. אז זה קודם כל. וברמת העיקרון, אני אגיד שיש סערה מאוד גדולה, כי אם יש צורך בבית כנסת, אני מכבדת, אין שום בעיה. אבל לא יכול להיות שישומו בית כנסת בלב ליבה של קריית החינוך של שכונת הירוקה המערבית, שזה אומר-תיכון היובל, בית ספר מונטסורי, הצופים של בית ערד, בריכת אפולוניה שהיא בריכה לימודית שמלאה בחוגים אחר הצהריים. כל ילדי השכונה, וכמובן הבוגרים שלה, נמצאים שם כל הזמן.

אז הסוגיה הזאת, מבחינת הקהילה, לא תעלה על הדעת. בית כנסת, לא סביר שיקום שם. אם יש צורך בבית כנסת, אם אכן יש צורך, אז שימצאו מקום שתואם. כמו שהעירייה ידעה, כמו שדנה וגלילה ויריב ידעו להתנגד להקמת בית כנסת צמוד לנבון, אז המצב שהוא צמוד לתיכון היובל, בכניסה לתיכון היובל, הוא אף יותר חמור. כי בסופו של דבר, הנחת תפילין, לא הולכים לילד בכיתה ג', אלא למי שעבר בר מצווה ומעלה, אז זה קהל

היעד, וזה קורה All over.

יש מקום-	<u>צבי וייס:</u>
רגע רגע, צבי-	<u>הילה גרסטל:</u>
אני לא הבנתי משהו, ואני רוצה לברר-	<u>צבי וייס:</u>
מה לא הבנת?	<u>הילה גרסטל:</u>
השאלה, אם יש מקום בכל הקהילה, בכל השכונה	<u>צבי וייס:</u>
זו לא השאלה	<u>הילה גרסטל:</u>
שלא מתנגדים לה-	<u>צבי וייס:</u>
רגע, שנייה-	<u>הילה גרסטל:</u>
אני אגיד בקצרה רגע, אני אענה לו בקצרה. לי אין, אני לא אחראית להגיד איפה, אני אומרת איפה לא יכול להיות. כמו שלא יכול להיות צמוד למוסד חינוכי הנבון, על אחת כמה וכמה לא צמוד לבית ספר היובל, תיכון היובל והצופים וכל מה שיש שם, החוגים והכול. זה גם בית כנסת שאמור לעבוד כל השבוע, לא כמו שהיום לדוגמה, בתוך היובל יש בית כנסת שעובד בשישי-שבת, ובחגים, וזה לא מפריע לאף אחד. חוץ מאז, מהאירוע של הכנסת ספר תורה שיצר בלאגן. בסך הכול, עצם הקיום של בית הכנסת שם. אל תדבר על קצוות קיצוניים, אני מדברת על הקהילה ברובה.	<u>דנה אדמוני:</u>
טוב.	<u>הילה גרסטל:</u>
לא הייתה לזה התנגדות. אני אגיד גם יותר מזה, מנהל בית הספר גם אמר – אין לי שום בעיה שזה ימשיך, זה לא מפריע לתפקוד בית הספר. יש מקום לזה ויש מקום לזה, ובינינו, גם רוב רובה של הקהילה, היא קהילה שמגיעה בסופי שבוע. מי שמגיע להתפלל, מגיע בסוף שבוע, ברוב רובו.	<u>דנה אדמוני:</u>
טוב, אז דנה שנייה, אני רוצה-	<u>הילה גרסטל:</u>
אבל רגע, איך תפילה ב-30:6 תפריע לבית ספר?	<u>שרה מאירמן:</u>
שרה, שנייה. אני חושבת, את מניחה פה משהו על השולחן, שאני לא יודעת אם יש מישהו סביב השולחן שמכיר את העובדות, אולי גלילה-	<u>הילה גרסטל:</u>
אני מכירה-	<u>גלילה יבין:</u>
אז אני תיכף אתייחס-	<u>הילה גרסטל:</u>
אפשר לנהל רק על זה דיון-	<u>גלילה יבין:</u>
קודם כל צריך להניח את העובדות, צריך לדעת מה הן העובדות. מה שכן, כל הנושא של הקצאת בתי כנסת, המיקום וההפעלה, זה לא בסמכות הוועדה.	<u>הילה גרסטל:</u>
ברור שלא, לא חשבת.	<u>דנה אדמוני:</u>
זה לא בסמכות הוועדה, ולכן-	<u>הילה גרסטל:</u>

כוועדה שמתדיינת על הדבר הזה שהעירייה יזמה, מבחינת הוועדה, הגיוני שהיא תהיה מעורבת בדבר הזה - דנה, גב' אדמוני -

דנה אדמוני:

הילה גרסטל:

דנה אדמוני:

הילה גרסטל:

דנה אדמוני:

הילה גרסטל:

דנה אדמוני:

הילה גרסטל:

גם אם הוא דוברת. אפילו אם הוא דוברת. אז כל הנושא של ההקצאה, ושל הניהול, זה לא משהו שהוא בסמכות הוועדה. אבל, אני דווקא כן רוצה לקחת את האמירה הזאת של הסערה הגדולה שפרצה, ולהזכיר שאלה שכנראה גרמו את הסערה, לא גרמו, עשו את הסערה, הם אלה, אולי, שלא רצו להיפגש איתנו לפני חודשיים או שלושה -

דנה אדמוני:

הילה גרסטל:

דנה אדמוני:

הילה גרסטל:

דנה אדמוני:

הילה גרסטל:

ממש לא נכון - אבל זו אותה אוכלוסיה - לא . יש אוכלוסיה שהיא טובה - אני מכירה אותה -

סליחה, אבל דנה, סליחה. אני מבקשת ממך פעם שנייה לא לקטוע. אנחנו רצינו להיפגש עם התושבים של המערבית, כשהדבר שהכי הפריע להם, זה הנושא של בית הכנסת, בבית הספר היובל, או ליד בית הספר היובל. זה עמד על הפרק. הם לא רצו. כי הם לא רצו לפגוע ביחסים. עכשיו, אני לא יודעת את העובדות, אני לא יכולה להתייחס לעובדות ואני לא יכולה גם. אני חושבת שאם הייתה פגישה ב-18.8, איזושהי פגישה, הפגישה לא הייתה במסגרת הוועדה, אולי היא הייתה מול העירייה, זה דברים שאנחנו צריכים לדעת מראש כדי להתכונן. זאת אומרת, לבוא היום ולהגיד - הנה, יש סערה גדולה, ובשביל מה צריך את הוועדה, אני חושבת שאם היית כותבת לי את זה לפני שבועיים -

דנה אדמוני:

הילה גרסטל:

דנה אדמוני:

אני לא ידעתי על זה בכלל, אף אחד לא - היית בחוץ לארץ, ואת אומרת שקיבלת עשרות ווטסאפים - נכון

הילה גרסטל:

אם היית כותבת לי את זה, כמו שכתבת לי משהו אחר השבוע, הייתי מראש מטילה על גלילה את התפקיד, או על יהודה.

יהודה יודע שיבואו עם תשובות, ויראו מה היה התהליך ואם התהליך תקין. אבל הנה, גלילה אומרת שהיא יכולה להשיב, אז אני מציעה גם להפיק לקחים. יש מה להשיב. לא יפתח דיון, כי זה לא בסמכות הוועדה.

אני מסכים, זה לא בסמכות הוועדה - אבל כן אני חושבת שחשוב.

א' - לדעת את העובדות. ו-ב' - להפיק מזה איזשהו לקח לעתיד, במסגרת של ההתנהלות בין הגוף המוסמך לאשר, לביננו, במסגרת של העברת אינפורמציה. אפשר להפיק לקחים, אני לא אמורה להיות, ואני מניחה שחלק גדול מחברי הוועדה, שהם נציגי ציבור ולא נבחרים, לא יודעים על מה מדובר.

אז עכשיו, גלילה, בבקשה...

אני מבקש בתור אחרי גלילה -

כן, גם אתה וגם... וגם דבי, האורחת -

יש פה כמה אמירות, לאו דווקא לפי סדר חשיבות, אבל אני אומר אותן. קודם כל, מבחינת הסמכות של הוועדה הזו, אני לא יודעת אם לקרוא לזה אפילו סמכות - המהות של הוועדה הזו היא הקשבה, שמיעה. אנחנו מכירים היטב את הקולות שאת מייצגת, מכירים גם את הקולות שבית הכנסת, שמתפללים מייצגים.

זאת אומרת, אם הוועדה הזאת נועדה לשמוע, הקולות האלה נשמעו, נתחיל בזה. הלויז לא הסתנכרן, את צודקת, הלויז שתכננו בפגישות שבין הירוקה, לבין התקדמות הטיפול בבקשה לבית הכנסת, לא הסתנכרן הפעם, אבל זה לא שהקולות נעלמו מאוזנינו, אוקיי? זה דבר ראשון.

אמירה שנייה, אנחנו גם בקמפיין וגם אחרי כן, הדגשנו שאנחנו לא עומדים מאחורי הביטוי סטאטוס קוו, כי אנחנו חושבים שלציבור החילוני בהרצליה מגיע יותר. אבל אנחנו גם לא מאמינים בביטוי סטאטוס קוו, בעובדה שגם לא עושים כלום למען הציבור הדתי.

המשפט שאנחנו עומדים מאחוריו הוא - זה נהנה, וזה לא חסר. אנחנו אמרנו את זה לאורך כל הקמפיין. אנחנו ניתן לחילונים תחבורה ציבורית בשבת, כי אנחנו מאמינים שגם מי שאין לו רכב, מותר לו לנסוע לסבתא שלו, או לים, או לאן שזה לא יהיה בשבת, אם הוא ממילא נוסע בשבת, אנחנו מאמינים בזה.

אנחנו חושבים שזה צורך סוציאלי, שזה צורך חברתי, שזה צורך סביבתי וכו' וכו'.

צבי וייס:

הילה גרסטל:

צבי וייס:

הילה גרסטל:

גלילה יבין:

מצד שני, אם יש קהילה שמתפללת כבר שנים, והצורך שלה קיים כבר שנים, וניסו למצוא לה מענה, ועד עכשיו לא מצאו, והחיפוש אחר המענה, התחיל כבר הרבה לפני תקופתנו, נבחנו הרבה מגרשים באזור.

את שואלת למה דווקא שם? אני אומר – לפעמים תכנון ובניה עוזרים לנו, זה אני אומרת לכם כאדריכלית, ולפעמים הם גם קובעים לנו גבולות, שלא תמיד חופפים בדיוק לרצון שלנו.

אני רוצה להקים פה, נגיד, מלון, אני לא יכולה. אני רוצה להקים שם וילה, אני לא יכולה, פה זה בניינים גבוהים.

במקרה שלנו, בשכונה הירוקה, יש שטח, השטח הכי גדול בעיר שנועד לצרכי ציבור, שטח חום מה שנקרא. זה שטח מאוד גדול. יש שכונות שבהן יש שטח קטן של דונם, או של שני דונם, שאפשר להקים על זה גני ילדים נגיד או משהו כזה. שם יש שטח ציבורי מאוד מאוד גדול, ומטבע הדברים בשטח כזה גדול, כשהוא מרוכז במקום אחד, יהיה בו עירוב שימושים. יהיה בו גם חינוך, יהיה בו גם תרבות, תהיה בו קהילה ויהיו בו גם שירותי דת, כי זה חלק מהשירותים שאנחנו נותנים לתושבים.

עכשיו, כאשר אנחנו עוסקים בתכנון מעורב שימושים, כן יש רגישויות שאני מתכננת בית ספר תיכון ליד גן ילדים, או אפילו יסודי, אני לא רוצה שילדים מהיסודי, יראו תיכוניסטים מעשנים מחוץ לבית הספר, ויתחשק להם. ויש הרבה.

בכל מצב כזה של עירוב שימושים, יש רגישויות שצריך לפתור אותן ברמה התכנונית, ברמה הפרוגרמטית, בהרבה כלים שעומדים לרשות המתכננים. אנחנו לא מתעלמים מהמורכבות שנוצרת בהקמת בית כנסת, שהאמת היא שזה בית קהילה, שיהיה בו גם בית כנסת, ועוד שימושים. זו עוד נקודה שצריכים לדבר עליה. עירוב שימושים זה לא רק במגרש עצמו, אלא בגלל שאנחנו נמצאים במרכז הארץ, והשטחים הולכים ומצטמצמים, אין לנו ברירה אלא לעבור למבנים שהם מרובי שימושים.

אנחנו לא יכולים להקצות מגרש לבית כנסת, שמשתמשים בו פעמיים-שלוש ביום ובסופי שבוע. אנחנו חייבים להשמיש את הקרקע שם לרשותנו כמה שיותר. ולכן, במבנה הקהילה הזה כרגע מתוכננים מעונות יום ובית כנסת, ואנחנו פותחים את זה לדיון, וגם הזמנו נציגים מהשכונה במסגרת אחרת, נציגים שהתנגדו לבית הכנסת, לדבר על הפרוגרמה.

אתם מוזמנים להיות שותפים. אתם אומרים, הכול גמור, בנוי, מתוקצב, ממש לא. אנחנו בתחילת תחילת הדרך, אנחנו

עוד לא בתכנון. אנחנו בגיבוש פרוגרמה. בפרוגרמה הזאת אנחנו נחליט מה יהיה באותו בית קהילה. אנחנו יודעים שיהיה שם בית כנסת, אנחנו יודעים שיהיו שם מעונות יום, ואנחנו רוצים לשקול אפשרויות של פעילויות נוספות-

מעונות יום של מי?

של ילדי השכונה-

אנחנו רוצים לשקול פעילויות של הקהילה, של מבוגרים לדוגמא, זה יכול להיות של כל מיני. דבר נוסף שחשוב לדעת זה שבדרך כלל התהליך של בניה או בניית בתי כנסת, או שימוש בבתים קיימים לבתי כנסת, נעשה בצורה מסויימת, הליך של הקצאה. ואז בעצם העירייה מוציאה איזושהי הודעה, מזמינה אנשים להגיש מועמדות או בקשות לנהל בית כנסת, או לנהל שטח ולהקים בית כנסת. במקרה הזה, מדובר בבית כנסת, שמבחינתנו ינוהל על ידי עיריית הרצליה.

זה אומר שאנחנו נהיה מעורבים בניהול שלו, בפעילות שלו, אנחנו מבינים את הרגישויות, ואנחנו ננהל את זה לטובת כלל התושבים. זה גם מאוד מאוד חשוב לדעת, כי זה דבר חסר תקדים. בעיריית הרצליה יש גם תאגיד בית עלמין, שהרב נקי מכיר היטב, זה לא דבר שקיים בערים אחרות, וזה משקף את הרוח של העירייה בהרצליה. זו דרך אחרת לעשות את הדברים, וזה מאוד מאוד חשוב.

מה עוד רציתי להגיד לכם? לגבי המיקום על נבון, שאכן נבחן, ואכן התנגדנו אליו, ואני מתנגדת אליו גם היום במקום כזה.

למה?

למה? משום שציר אלתרמן הוא ציר שמבחינתנו הוא ציר פעיל בשבת, יש שם בתי קפה ...

למי שזקוק בעיקר ...

דנה, לא הפרעתי לך. אני רשמתי והקשבתי. הקשבתי ורשמתי בסבלנות דף שלם, בסדר? יש שם ציר פעיל בשבת, יש שם בתי קפה, יש שם את מרכז מטאור שאנחנו מקווים לפתוח אותו, יש אפולוניה בריכת שחיה. יש שם ציר, שהוא ציר של פעילות חילונית בשבת ובחגים, ואנחנו רוצים להשאיר אותו ככה לטובת התושבים.

המקום שנבחר לבית הקהילה הזה, הוא לא אידיאלי. אבל מבין האופציות שנבחנו בשכונה, הוא הטוב ביותר, כאשר אותו מקום שפעיל, יהיה פעיל בעיקר בשבתות ובחגים. הוא נמצא בעיקר בקרבת מוסדות חינוך, ואנחנו לא התחלנו לדבר על הכניסה, ועל

דנה אדמוני:

משה ועקנין:

גלילה יבין:

דנה אדמוני:

גלילה יבין:

דנה אדמוני:

גלילה יבין:

כל הממשקים שאמרנו שנטפל בהם, שלא פועלים בשבת ובחגים. זה אומר, שהציר הפעיל, ציר הביולוגי, הפנאי, התרבות באלתרמן נשאר פעיל, וקריית החינוך – מעונות היום לא פועלים בשבת, בית הספר המונטסורי לא פועל בשבת, תיכון היובל לא פועל בשבת. ואז יש הפרדה פונקציונאלית, אבל בית הכנסת אמור לעבוד כל השבוע. בתי כנסת פתוחים גם באמצע שבוע-

דנה אדמוני:

אוקיי-

גלילה יבין:

אז בית הכנסת פתוח באמצע השבוע, והילדים שלי שהולכים ונכנסים בבית ספר, יפנו אליהם, כמו שפונים אליהם בחטיבה-

דנה אדמוני:

דנה, שנייה, סליחה.

הילה גרסטל:

רגע, לא לא לא תקשיבו. אני עושה הפסקה כרגע בדיון הזה.

הזמנו את דבי, דבי בואי אלינו, יש כסא ליד מושקה.

דבי יוסף נכנסה. אורחת

עופר לוי:

אני הולך להלוויה, אני רק רוצה רגע להגיד מילה אחרונה לפני שאני הולך בהקשר של מה שדנה עכשיו העלתה פה. לא דיון, רק מילה על זה – כפי שגלילה ציינה שבת הכנסת יהיה בתפעול העירייה ובאחריות העירייה, אנחנו גם נוכל לשלוט בשעות. זה דיון שנוכל להמשיך-

דנה אדמוני:

שיירשם שגיחכתי, ולא כי אני לא מעריכה את עופר, כי מה לעשות, החיים יותר חזקים מהכל. המצב היום, כבר מאוד בעייתי, ורק מחמיר.

גלילה יבין:

דנה, אנחנו מזמינים אותך להשתתף בפרוגרמה. תדאגו להזמין, נכון להיום לא הוזמנתי לשום דבר. עד היום אתם ידעתם ליצור איתי קשר מעולה, כשרציתם.

דנה אדמוני:

מילה אחת – אני חושב שמה שגלילה אמרה, ממצה באמת את המצב הקיים. יש פה סוגיה באמת, מבורכת שהולכת ביחד. הציבור שנמצא ביובל, כמו שאומרת דנה, לא בהכרח חילונים, יש מעל 150 משפחות בקהילה. בעבר על ידי פדלון וקודמיו, מראש הם מודיעים לשכונה, מה הצרכים של השכונה, אם זה בית כנסת, אם זה בית ספר, אם זה גנים, ואם זה צרכי ציבור. אם היה מוגדר מראש, לא הייתה שום בעיה.

משה ועקנין:

בכל מקום שבונים בית ספר, צריך הרי צרכי ציבור.

תודה. אנחנו עוצרים כרגע את הדיון. אני חושבת שיהיה נכון, דנה, שתיפגשי עם גלילה, תקבלי את המידע המקסימאלי, לא בצורה סקפטית, אלא בצורה ישירה, בלי שתצטרכי לגחך. כי אני חושבת שחשוב לדעת את העובדות ממקור ראשון, יש בזה גם

הילה גרסטל:

משהו שהוא מחייב, כי נאמרים דברים לגבי הסדרת השעות, הסדרת הניהול, שזה דברים שגם נאמרו וכבר בעבר דובר על זה. אני חושבת שצריך לקבל את זה כמו שזה, ולהרגיע את הסערה. אבל עכשיו אני רוצה -

צבי וייס:

אני רוצה בקיצור. קודם כל, יכול להיות שאנחנו סתם מבזבזים את הזמן. כי אם לראות סמכויות, יש מי שמוסמך להקצות - בסדר, זה נאמר -

הילה גרסטל:

צבי וייס:

אבל זה לא נאמר. מי שמוסמך לעשות את זה, אנחנו יכולים לדון פה 100 שעות, אבל מי שמוסמך והוא מכיר את המקום, והוא יודע איפה שזה היה ביובל, ואיפה שזה עבר אחר כך לתיכון. דרך אגב, זה שהתנגדו ליובל, לשז"ר, הם עלו כיתה. קודם הם היו בית ספר עממי, עכשיו הם הגיעו לתיכון. אבל אני אומר לא על זה, אני אומר - יש דברים שזה בסמכות העירייה.

הילה גרסטל:

בסדר אבל, צבי, זה נאמר - אבל זה נאמר וזה לא נעשה - תודה.

צבי וייס:

הילה גרסטל:

צבי וייס:

אם אנחנו מבזבזים פה את הזמן על הדברים האלה, אז אין בזה שום תועלת, למה שנאמר.

הילה גרסטל:

אוקיי. אז עכשיו יש לנו אורחת. ששמך? דבי יוסף.

דבי יוסף:

דבי יוסף, נעים מאוד.

הילה גרסטל:

דבי יוסף:

אני אשמח שתעבירו דפים, ואני אגיד בזמן שאתם מעבירים, שהרבה זמן לא הרגשתי כל כך במקום הנכון, אחרי שלוש דקות של להיות פה. כאילו, אני נורא נורא שמחה... אוקיי, זה הכול היה לכבודך.

הילה גרסטל:

דבי יוסף:

אני ממש מודה לכם. באמת אני מאוד נרגשת להיות מוזמנת שלכם, אני מורה גם לפעמים, אז ככה אני מעבירה חומר. אוקיי, אז לי קוראים דבי יוסף, אני עובדת סוציאלית קהילתית. אני בלי שום קשר למה שאתם יודעים או לא יודעים, אני אגיד על זה משפט - אני שייכת לאגף לשירותים חברתיים, ולמחלקה הקהילתית. המחלקה שלנו, להבדיל מכל שאר הרווחה, מה שנקרא, אנחנו לא עובדים דווקא עם אוכלוסיות מוחלשות, אלא ההיפך. אנחנו עובדים רוחבית בעיר. אנחנו שומעים, מקשיבים, מחפשים מה הצרכים של העיר, ואנחנו עושים פרויקטים שיתנו מענה לדברים האלה.

דוגמאות לזה, זה פרויקטים לגיל השלישי, בנושא של בדידות, לאמהות חד הוריות, לכל מיני דברים. באמת, המון עשייה. היום אני פה כדי להציג לכם משהו שעלה בפגישה עם גלילה ועם יהודה. יש לי שני כובעים. **בכובע אחד** אני עובדת עם התחדשות עירונית, אני מלווה נשים בהתחדשות עירונית. **בכובע השני**, אני מובילה את הפרויקטים הקהילתיים של מרכז הגישור העירוני. בכובע הזה, של מרכז הגישור, אני נחשפת להרבה פעילויות שיש עם קולגות שלי בערים אחרות, כל מיני דברים, ואנחנו מדי פעם, משהו שממש נראה לנו, אנחנו מנסים גם לעשות אצלנו, אפשר להדביק, אפשר לשכפל ויש מספיק טוב לכולם.

מהמקום הזה, אני רוצה להביא לעיר שלנו משהו של ערבי שיח. כאילו, הכותרת הגדולה, אם הייתי צריכה להגיד, זה ערבי שיח שמנוהלים וממוקדים לקהלים מעורבים. זאת אומרת, קהלים מכל הצבעים, כל האמונות, כל הגבאים, מי שרוצה. זה פתוח לקהל, כעיקרון. הם מנוהלים על ידי מגשרים, שהם פיתחו איזו שיטה שאני הייתי כבר חלק ממנה פעמיים שלוש, ורק אז הצעתי למי שצריך להציע בעיר, והם הציעו שאני אבוא, אני אסביר על מה מדובר, ואם כן, אתם תהיו מבחינת העירייה, הפיילוט.

יש לנו, קודם כל, מספיק צבעים פה בחדר, וחופץ מזה לכל אחד יש חברים שהוא יכול להביא, ואז אתם תראו איך זה עובד, ואם זה יראה לכם, נפתח את זה לקהל הרחב, אוקיי?

הרעיון, אני מספרת בארבע מילים, כדי שתדעו על מה, איך זה קורה – מזמינים קהל, לא לערב של משהו, אלא לערב של שיח. זאת אומרת, הם לא יודעים על מה הם הולכים לדבר. מדובר על כמות כזאת, למשל, של אנשים, מתחלקים אקראית לשתי קבוצות קטנות יותר, עד עשרה אנשים בערך, והם יושבים בשני חדרים שונים, או בשתי פינות. לא משנה, שתהיה אינטימיות בחדר.

ואז מתחילים להחליט על מה הם רוצים לדבר, שהדבר היחיד שמאחד, זה שצריך להיות, זאת אומרת, זה נקרא גשר ישראלי, זה אמור להיות על משהו, אחת הסוגיות שמעניינות את כולנו, מהצד הזה, מהצד ההוא, לא משנה. ואז מחליטים.

עכשיו, איך מחליטים? אחד מתחיל – אני רוצה לדבר על הכלכלה של היום, אני רוצה לדבר על הגיוס, אני רוצה לדבר על חוסר גיוס, אני רוצה לדבר... לא משנה על מה. ואז, חצי מהזמן בערך הולך על להחליט על מה מדברים, אוקיי? והחצי השני, יש סוג של דינאמיקה שהמגשר הוא מנחה, ואני לא רוצה לעשות לכם

ספוילר, אז אני לא אספר לכם איך הכול הולך, אבל יש עוד שני סבבים. ואני יכולה להגיד, אני חוויתי את זה, פעם אחת הלכתי להסתכל, ופעם אחת אני כבר עשיתי כזה פיילוט עם חברים בחדר, מי שהגיע לשורות פה באמצע, יש להם שני פורמטים, אחד שעושים בסלון. זאת אומרת, אני יכולה להזמין אצלי בשכונה חברים, ולעשות אצלי בבית, או עושים את זה גם בעיריות, כאילו, בגיבוי של העירייה. זאת אומרת, כשאני עושה את זה בגיבוי של העירייה, העירייה באיזשהו מקום אומרת – אני פתוחה לשיח. אני פתוחה לזה שבעיר שלי יהיה שיח, וננהל שיח גם בין אנשים שלא חושבים אותו הדבר, ונחיה עם זה. לשם אנחנו צריכים לכוון, כי בראייה שלי אנחנו קצת אבודים, אם כל אחד ימשיך להיות מבוצר בכל מקום שהוא.

סיפרתי לכם על הדרך, אני ארגונינאית. אני עליתי בגיל 19 לבד מטעמים אידיאולוגיים, ואני עושה את זה כי אני חושבת שאני צריכה להשאיר לילדים שלי משהו יותר טוב ממה שקורה היום. אני קצת מתאבדת על היוזמה הזאת, אני יודעת שיש המון דברים לעבוד, ועל כל דבר שמביאים לעיר גדולה, אבל אני חושבת שזה משהו חשוב.

אפשר לעשות את זה בכל מיני פורומים, זאת אומרת, אם זה לא יהיה פה, אני אכניס לבתי ספר. אני גם אגיד בסוגריים, בזכות ההתעקשות שלי, ולא בגלל ההתעקשות שלי. הצלחתי להכניס לעשרה בתי ספר בשנתיים האחרונות קורס גישור עם מתנדבים מבוגרים שמלמדים ילדים, ואחרי זה הילדים שמלמדים, נדמה לי שעושים גישור בבית הספר.

זאת אומרת, אני חושבת שגישור, מי שעוד לא היה בקורס גישור, אני סופר ממליצה. אני לא מגשרת, אבל זו פשוט שפה אחרת להתנהל איתה בחיים. לא רוצה לגזול מכם זמן –

אני רוצה שאתם תשאלו אותי, אם אני לא הייתי מספיק ברורה.

אני רוצה לדייק כמה דברים קטנים בבקשה.

דיברנו וחשבנו, הרי אנחנו כבר מנהלים פה שיח, ודבי בעצם רצתה לייצר מפגש רחב עם תושבים. זו הסיבה שדבי פנתה אלינו, אני לא חושבת שידעת על הקיום של הוועדה הזאת, או שכן ידעת –

ידעתי –

הכוונה הייתה בכלל לבחון שיח של גישור בתוך הקהילות בהרצליה, והתמודדנו, שוב, עם השאלה הזאת, כמו שהתמודדנו עם המפגשים השכונתיים.

גלילה יבין:

דבי יוסף:

גלילה יבין:

אם נכון, אם אנחנו עכשיו מזמינים את כל תושבי העיר, מי יגיע? יגיעו 90% חילונים ו-10% דתיים? זאת אומרת, אם אנחנו ממקדים את זה בנושאים שהוועדה הזאת מטפלת בהם, אז חשבנו אולי על דרך שלישית. אנחנו עצמנו לא חלק מהפרויקט, אלא כל אחד מאיתנו יביא שני מכרים, וזה ייצר את הקבוצה שהיא מייצגת את התושבים השונים בהרצליה, והקבוצה הזאת תעשה איזשהו פיילוט כזה של גישור.

בדיוק-

דבי יוסף:

גלילה יבין:

ומשם אפשר לראות, אם זה מצליח, זה יכול להתרחב הלאה. אלה שהיו, מביאים עוד אנשים, ופשוט להרחיב את ההתנסויות האלה של הגישור, לתוך קהילות יותר ויותר גדולות. זאת אומרת, זה לא פרויקט שמיועד לנו, חברי הוועדה, אלא לקהילה בהרצליה, באופן שעוד ילך ויתפשט, אם זה יצליח.

אני רציתי לשאול באיזה היקף זה כבר קיים בהרצליה, זאת אומרת, זה כבר קיים?

הילה גרסטל:

לא לא, זה לא קיים בהרצליה.

דבי יוסף:

זה התחיל ברעננה, הם אלה שבנו את הקונספט, הם מכרו אותו לרמת גן, אני שמעתי ומאוד התלהבתי, ונסעתי לרמת גן לשתי פגישות, לראות איך זה עובד ואיך הם מעבירים, כדי לדעת אם זה משהו שגם אני רוצה לעשות אצלי בעיר. מאוד התלהבתי, וביקשתי, יש לנו כאן מגשרים, יש לנו כאן מרכז גישור.

היה את זה בזמנו בהרצליה, דניאלה קהת עשתה את זה.

יעקב נקי:

מי עשתה?

דבי יוסף:

דניאלה קהת-

יעקב נקי:

אני לא מכירה-

דבי יוסף:

ומה אתה יודע לספר לנו על הניסיון הזה?

הילה גרסטל:

זה היה מפגשים. זה היה יותר מפגש עם מתנחלים, ערבים – ישראלים, ערבים מהשטחים ואנשי העיר.

יעקב נקי:

זה משהו אחר, אבל זה אותו רעיון.

זה שונה. אם אני מבינה נכון, מה שדבי רוצה, זה בעצם מתכתב עם אותם מעגלי שיח שאנחנו דיברנו עליהם פה, שחשבנו שצריך יהיה להרחיב את זה. זה מתכתב לחלוטין עם השיח שלנו, הוא שיח ממוקד, ודבי מדברת על משהו שהוא יותר קהילתי, שהוא לאו דווקא ממוקד לסוגיות.

הילה גרסטל:

עכשיו מעניין אותי, אם יש לך, אני מבינה שלמדת את הנושא גם מרעננה וגם מרמת גן. מה היו הנושאים שהוצפו ומה היו הנושאים שנבחרו לשיח?

דבי יוסף:
צבי וייס:
הילה גרסטל:
דבי יוסף:

אני אגיד שני דברים -
 בכל עיר יהיו נושאים אחרים -
 לא בטוח -
 לא, ממש לא. אני חושבת שזה דווקא משהו לאומי. אני אגיד שני דברים -
 אני רוצה לשמוע. אני דווקא חשה לי שזה נמצא במקום אחר, לאו דווקא... ולכן אני רוצה לשמוע, כן -
 לא צריך להיות גאון, ולא צריך להיות פוליטיקאי. זו קבוצה, אפרופו, לא קשורה לאף אחד, כדי לדעת שאנחנו לא במצב מי יודע מה, חברתית, במדינה.
 זה אומר, בגלל זה גם אנחנו לא מחליטים על מה ידברו.
 אני הייתי בשני מפגשים, אחד שהשתתפתי בתור משתתפת, כדי לראות איך אני מרגישה עם זה, ואחד שאני ארגנתי בעירייה. לא בעירייה, באחד המתנסים, ולא פרסמתי ולא כלום -
 בהרצליה?
הילה גרסטל:
דבי יוסף:

כן. לא פרסמתי ולא כלום, כי דווקא אמרתי – לא רוצה לפרסם, אני רוצה לראות איך זה עובד.
 הזמנתי, דאגתי שיהיו בשולחן אנשים, חברים שלי שהם ימין, וחברים שלי שהם שמאל, וחברים שלי שהם להט"בים, לא חברים, כל אחד מאיתנו, מי שהיה שם, זה אנשים שאנחנו מכירים שהזמנו כדי שיהיה שיח. אם אנחנו נזמין את כולנו מאותו צד, על כל ציר שלא יהיה, זה לא מעניין. זה יראה אותו הדבר. אז את מי אני אשכנע, את עצמי? אני לא צריכה את זה. מה שמעניין אותי, זה להכיר מישהו שאני ממש לא מצליחה להבין איך הוא חושב ככה. הרי כל אחד חושב שרק הוא צודק. סליחה, אני עושה הכללה, אבל אני רואה את זה מספיק. כל אחד חושב שרק הוא צודק, ומה יש לבן אדם ממול, שהוא לא מבין מה הוא אומר, אוקיי? כל אחד ייקח את זה הביתה, אז כנראה, וכנראה אלוהים טעה או הטעה אותנו בזה שאנחנו חושבים שאנחנו נראים ונשמעים אותו הדבר. כל בן אדם יש לו מניע, או מאיזה שהוא מקום, למה שהוא חושב, אוקיי?
 אני אתן דוגמה שלא קשורה לכולם, למה שקורה פה. הזמנתי שני חברים שלי שהם ימנים, זאת אומרת, אם אתה לא ימני, אין לך מה לצאת איתם לקפה, לצורך העניין. זאת אומרת שמאוד מאוד שם. הזמנתי, וגם אמרתי להם – אתם באים למקום שיהיו הרצליינים, ששם לא בדיוק כולם ימניים.
 הם לקחו חלק, הם מאוד נהנו כי זה היה באמת מאתגר.

פעם ראשונה שאני שומעת, כי זה חברים שאנחנו שנים מטיילים ביחד, ששאלו אותם מאיפה הדם בעיניים כשהם מדברים על ימין או שמאל, הבחור התחיל לספר, בן אדם בן 65, התחיל לספר שהוא זוכר שאבא שלו, כשהוא היה קטן, לאבא שלו באו ואמרו לו שאם לא יהיה לו פנקס אדום, פנקס כחול... אני לא יודעת מה, אני לא יודעת מה הפנקסים אומרים, לצורך העניין- הסתכלתי עליו, אמרתי – ואתה חושב שהבן אדם ימני כי הוא חושב רק שהם צודקים או לא צודקים? זה משהו הרבה יותר בפנים, וזה סופר שם אותנו במקום אחר, כשאתה מבין מה הבן אדם השני רואה שאני לא רואה, אוקיי?

בצורה שהם עושים את זה, מאפשרים לכל אחד לדבר, בלי שאחד יפתח פה ויגיד לו, לא יגלגל עיניים, ולא יגלגל אוזניים ולא יגלגל ידיים. לכל אחד מותר להגיד את מה שהוא רוצה. ולשאלתך – הנושאים שעלו היו – ימין או שמאל, זה היה הנושא, ימין או שמאל, או ימין ושמאל. אלו הנושאים שעלו- זה פוליטי-

הילה גרסטל: דבי יוסף:

זה פוליטי, אבל זה לא אנחנו, לא. הם הפוליטיים, מה שאני מתכוונת להגיד אנחנו ניטראליים, ברור שכל אחד יביא את שלו, זה מה שאני רוצה שהם יביאו. זאת אומרת, אני רוצה שכל אחד יביא את הקישקע שלו, כדי שיבואו ויגידו לי, איזה יופי, אני לא צריכה אותו, אוקיי? אז זה עלה. כן גיוס, חלוקת הנטל. היה משהו שאמר: למה לא לחיות ולתת לחיות? הפגנות כן, הפגנות לא... אפרופו-הפגנות כן, הפגנות לא.

אני הייתי כשהשתתפתי, עם הבחורה שבאתי איתה באוטו, שהיא מתנדבת אצלי במרכז הגישור ואנחנו חברות וזה, היא יצאה באיזו יציאה, שלא הייתי מגיעה לבד בחיים לשמוע מה יש לה להגיד על זה, וזה יצא. זאת אומרת, יש לכולנו הרבה צבעים והרבה מניעים, וזה יוצא, וזה מאפשר לראות בכל אחד מאיתנו, שזה לא רק ימני, לא רק שמאלי, לא רק דתי ולא רק חילוני, אלא הרבה דברים אחרים. ואני חושבת שזו מתנה. תודה.

אני חושב שצריך להבדיל בין שני דברים, בין דעות לבין באמת סגנון והתנהגות, או התנהלות. זאת אומרת, אפשר שיהיו דעות שונות, והסגנון צריך להיות סגנון שמקבל, מכיל, מביא ומחשיב את הדעה של השני.

תמיר קסטיאל:

נכון, לגמרי.

בשיח כזה באמת, הסגנון נקבע לפי האווירה והאטמוספירה, וזה מה שנותן את העניין.

דבי יוסף: תמיר קסטיאל:

אני לא חושב שכל מי שיושב פה.. יכולות להיות דעות שונות מן הקצה לקצה, ואין שום בעיה לשמוע אחד את השני ולכבד אחד את השני, וגם להסכים שהשני חושב לא כמוני וזה בסדר גמור. מעולה-

דבי יוסף:

תמיר קסטיאל:

למה? כי האווירה פה היא אווירה של שיתוף ואחדות. אז זה מה שיכול לתת באמת את העניין-

דבי יוסף:

תמיר קסטיאל:

זה מה שאני רוצה לעשות בחוץ-

דבי יוסף:

הילה גרסטל:

אבל השאלה היא אם זה יעזור אחר כך, כשחוזרים חזרה לשטח, זה כמו חינוך-

תמיר קסטיאל:

זה אחד הדברים שאמרתי דווקא בעניין... כי שם בחוץ, כל העליהם אחד על השני, זה מה שעושה את הבלגן.

דנה אדמוני:

אז יש עמותה שנקראת הרבעון הרביעי, שעושה בדיוק את הדברים האלה, וחברים בה אלפי אנשים, וזה מפגשי שולחנות עגולים והידברות, על כל הנושאים שקשורים במדינה. ויש שם נציגים, ואם רוצים, אפשר להביא. רוצים, אפשר להביא אותם לתוך הרצליה, לייצר איזשהו פרויקט כזה, אם וכאשר. אני אומרת, ברמת העיקרון. בין אם הם עכשיו יהפכו להיות פוליטיים או לא פוליטיים, או מה שזה לא יהיה. אני לא נכנסת לזה, אבל אני אומרת, הרבעון הרביעי בדיוק הלך על הדבר הזה. מה שאנחנו מדברים, זה עניין טכני מי יעשה את זה. אני חושבת שהיוזמה היא יוזמה-

הילה גרסטל:

דנה אדמוני:

הילה גרסטל:

בסקייל, אני מדברת, באיזה היקפים רוצים את זה- היוזמה עצמה של מפגשים כאלה, בעיניי, אני לא חושבת שאפשר לחלוק על זה שזו יוזמה ברוכה. אני חושבת שהמפגשים האלה זה חלק ממה שדיברנו מהשיבה הראשונה, של שיח ישיר. ושוב, אני חוזרת, אנחנו ממוקדים בסוגיה ספציפית, שהיא טעונה ולעיתים אפילו נפיצה-

דנה אדמוני:

הילה גרסטל:

הוועדה את מתכוונת? כן. הסוגיות שלשמן הוקמה הוועדה, הן סוגיות שמעוררות אמוציות ברמה האישית של אנשים, זאת אומרת, לא ברמה הלאומית הכללית של כן גיוס/לא גיוס. ואני חושבת שברמה העקרונית מעגלי שיח כאלה, אני חושבת שגם סיפרתי לכם על מעגלי שיח כאלה שאני יזמתי לפני המלחמה. אני חושבת שברמה העקרונית, אף אחד לא יכול להגיד שזה משהו רע, זה משהו טוב. איך לעשות את זה? הקונספט, צריך לחשוב איך לעשות את זה, אבל אני חושבת שבלי קשר לעבודת הוועדה-

מושקה שושן:

אני רוצה להעיר משהו - היוזמה מקסימה בעיניי, אבל אני חושבת שאנחנו קצת סוטים מהמטרה של הוועדה. בסוף, אנחנו פה חברי הוועדה, כל נציגי הציבור, ואני בטוחה שגם הנציגים חברי מועצת העיר, היינו רוצים לבוא ולראות שיש איזושהי התקדמות. איזושהי התכנסות לאיזושהי מטרה מסוימת, ולראות שדברים עוברים שינוי, ועוברים איזושהי פרספקטיבה, או לפחות, את יודעת, יש משהו במודעות.

קצת אני אגיד את החוויה שלי, אני מרגישה שקצת אנחנו נשארים ברמה מאוד פילוסופית, מאוד כאילו מה היינו רוצים שיהיה. ואנחנו לא מגיעים לאיזושהו מקום, אם כי לציין - כשדיברו על דוכני התפילין והקטינים, אז הוא לקח על עצמו לעשות משהו שהוא אופרטיבי, ומשהו שהוא מדיד ושאפשר לבדוק אותו, שאפשר לדווח ושאפשר לעשות. כל שאר הדברים, הם כאילו נשאר באיזושהי רמה נורא אמורפית כזאת..

ולמה?

אז מישהו אמר באחת הפגישות הראשונות.. בואו נקבע לעצמנו בכלל, קודם כל, לפני שאתה יוצא לדרך מה המטרה..

ואז שאלתי אותו מה המטרה? ועכשיו אני מפנה את השאלה אלייך, מה המטרה?

אז אני הייתי רוצה לראות שהוועדה הזאת, א' - נותנת מקום לנציגי הציבור, כמו שאנחנו נותנים, אבל מקום של כבוד ושל עשייה אמיתית מול העירייה לדוגמה. או מול, שאם אני כאזרח בודד, באיזושהי שכונה מסוימת, ומפריע לי משהו, אז שאנחנו יכולים להוביל איזושהו שינוי של המפרש. אם הכול הולך עם אסיפה...

אפשר לרדת לרמה הקונקרטית יותר? את אומרת שזה יותר ברמה הכללית. מה ברמה הקונקרטית -

אגב, זה מתחבר למה שדנה אמרה מקודם. שכאילו, אנחנו מדברים ברמה מסוימת, ובצד השני קורים תהליכים ודברים אחרים, שלעיתים הם לא מסתנכרנים.

רגע. אני רוצה שנסגור רק את המעגל עם דבי. באמת אני חושבת שמה שדבי הציגה, ואני שומעת אותו פעם ראשונה, רואה אותו פעם ראשונה ורואה את הנייר הזה פעם ראשונה, אני חושבת שזו יוזמה מאוד מבורכת.

היא לא קשורה לעבודה של הוועדה שלנו, זה ברור. אבל היא כן

הילה גרסטל:

מושקה שושן:

הילה גרסטל:

מושקה שושן:

הילה גרסטל:

מושקה שושן:

הילה גרסטל:

יוזמה מבורכת.

חד משמעית, אבל זו לא העבודה של הוועדה. שזה יצא, שנסייע, בדיוק מה שנאמר. שנסייע לקידום של העניין הזה. זה לא במסגרת העבודה של הוועדה, בוודאי. דבי עובדת סוציאלית קהילתית, שמובילה פרויקט במסגרת העירייה, זה לא קשור. אני חושבת, נדמה לי שאין מחלוקת שהיוזמה הזאת היא ברוכה, בלי קשר לעבודת הוועדה, היוזמה ברוכה. ככל שידברו יותר, רמת המתח יורדת.

נכון. נכון מאוד -

עד שזה מגיע לבית שלך -

בסדר. דבי?

אני אגיד מה שרציתי, רק עוד משהו אפרופו אופרטיבי - אני אגיד שני דברים - אני לא חשבת שאני מגיעה לוועדה, לא ידעתי, אני יודעת מרחוק שאתם קיימים. אבל באנו לשאול, חשבנו לקבל מיהודה אישור לצאת לדרך. זה פרויקט בכל זאת, ערכי, עירוני, זה לא להקים דוכן נקניקיות, ואז הוא אמר, את יודעת מה? לפני שאתם יוצאים לדרך, אני רוצה לעשות פיילוט עם זה. כלומר, אני צריכה אתכם בתור קהל כרגע, אם אתם מוכנים לעשות דבר כזה, להשתתף, וכל אחד שיביא עוד בן אדם, יש לי כעקרון תאריך -

מספר המשתתפים פה הוא מספיק מבחינתך? זאת אומרת, אם כל אחד יביא אדם אחד זה מספיק?

אני יכולה לעשות פה שתי קבוצות בלי שום בעיה -

אנחנו לא חלק מהאירוע -

למה?

אנחנו, חברי הוועדה, לא חלק מהאירוע -

למה לא?

אני חושבת שהרעיון עצמו יפה, אבל אני חושבת שקודם כל דבי, הרעיון שלך מקסים ומבורך. לגמרי. אני אומרת אמיתי, אני חושבת שזה רעיון מבורך. אני חושבת שאחד הדברים שאולי אפשר לשים על השולחן, זה שאנחנו נמצאים פה, ובאים ברצון טוב לוועדה. אבל לא נראה לי, והנה מה שמושקה אמרה, וזה לא משנה מאיזה צד של תפיסות עולם אנחנו מגיעים, בסופו של דבר אנחנו מגיעים לפה עם רצון טוב, אבל לא נראה לי שהוועדה באמת יודעת מה המטרה שלה, או שיש מטרות קונקרטיות.

הם קצת מסתובבים סביב עצמם -

רגע, בואו נלך פרה פרה -

מושקה שושן:
הילה גרסטל:

יעקב נקי:

הילה גרסטל:

דנה אדמוני:

הילה גרסטל:

דבי יוסף:

הילה גרסטל:

דבי יוסף:

גלילה יבין:

דבי יוסף:

גלילה יבין:

דבי יוסף:

דנה אדמוני:

גלילה יבין:

- דבי יוסף:**
הילה גרסטל:
דבי יוסף:
הילה גרסטל:
- אתם מערבבים שני דברים וחבל על הזמן שלכם - נכון, בדיוק - אני באתי, אתם יודעים מה? אני אגיד את זה אחרת - אני חושבת שאני אתן לך תשובה, דבי, הוועדה עצמה לא יכולה לשמש כפיילוט - בסדר גמור - הוועדה צריכה להחליט, אפילו ברמה האישית, אם מוכנים לסייע לייצר לך פיילוט. אבל הוועדה עצמה, לא יכולה להיות הפיילוט.
- דבי יוסף:**
הילה גרסטל:
- אוקיי, אז אני הבנתי לא נכון, וזה לא משנה - אני מזמינה אתכם. בסדר גמור - אני אגיד. אני רוצה לעשות ערב כזה. לי יש מקום ויש מגשרים, בעוד שבוע. אני רוצה לעשות את זה לפני החגים. אתם, כל אחד מביא מישהו, אני הסכמתי, יהודה ביקש וחשבתי שזה רעיון מצוין, ולכם כבר יש קהל מגוון. תגידו לי כן? כן. תגידו לי לא? לא. אני אזמין אנשים אחרים אז תסגרו עם עצמכם ואני אשמע... אני הולכת עכשיו - בסדר - תודה רבה לכם על הזמן - באיזה יום הערב שאת רוצה לעשות? יש תאריך, אני באתי אופרטיבית - במרכז נינ"א. ב-10.9 מהשעה 17:00-20:00; ומ-18:00-21:00. זה שלוש שעות. אני ממש אשמח, תרשמו מי שרוצה את הטלפון, דברו איתי ישירות, אני בשביל זה. תודה. תודה רבה.
- הילה גרסטל:**
תמיר קסטיאל:
- השבוע קיבלתי איזה טלפון, אני יכול לספר פה? קיבלתי טלפון ממישהו שמפעיל, לא שלנו, לא של חב"ד, בחוף הים - לא שמעתי, איפה?
- הילה גרסטל:**
תמיר קסטיאל:
- בחוף הים. לא שמעתי את ההקשר, רק שמעתי חוף הים והספיק לי. 'מה אתה אומר? להוציא את זה? לא להוציא?' אמרתי 'תעיף את הדוכן משמה, אין לך מה לעשות שם, לא לעמוד מול האנשים שהולכים לחוף הים ולעמוד להם עם תפילין. זה גם לא בשבילך ובשביל הבחורים שאתה שולח לשם, זה גם לא מתאים להם'. אני לא יודע איך הוא הגיע אליי, אין לי מושג, אבל הוא איתי. אני לא יודע אם הוא יעשה מה שאמרתי לו גם כן, הוא לא מחויב לי, אבל לפחות הוא התייעץ איתי, זהו. יכול להיות שאתם יודעים מי זה, כן?

אז אני רוצה לשתף אותך, הרב קסטיאל, אפרופו הנקודה הזאת-
כן?

אני אשתף אותך שאכן, בעקבות הסערה שהיא לא של מתי מעט
אצלנו בשכונה עכשיו על המיקום, ואני שוב מדגישה, על מיקום
בית הכנסת, לא על עצם הצורך-

לא בית כנסת, דיברתי על דוכן תפילין-
לא לא, ספציפית על הדוכנים, אז אני אומרת, קיבלתי כבר אתה
יודע, הגיע גל. אז מדברים על זה שיש דוכן תפילין בחוף הים.
אני מקבלת שיש נציגים של חב"ד-

זה לא מחב"ד, אני אומר עוד פעם-

לא לא, אמרתי, לא על חוף הקשתות. אני באותה מידה שמעתי
עכשיו על שלוש מספרות שבהן, בזמן שהחבר'ה ממתנינים
להסתפר, פה בסוקולוב. זאת אומרת הציבור, ויכול להיות שנכון
שהרצליה מונה באחוזים, רוב רובה חילוני, וחלקה מסורתי או
שומר או ווטאבר וגם דתי, אפשר לחיות ביחד. אבל כשהתחושה
היא שמחפשים לטרגט אותנו, היא תחושה קשה. כי אני באתי
לפה באמונה של חיה ותן לחיות. כמו שסיפרתי לכם בעבר, אמא
שלי אישה דתיה, ואנחנו מוצאים את הדרך לחיות ביחד ולכבד
אחד את השני.

כשלבניין שלי הגיעה עכשיו משפחה דתית, לא הייתה לי בעיה,
עד שגיליתי שמי שמממן אותה זו עמותה, ששכרה ושמה אותם
שם, אוקיי? יש הבדל מאוד גדול בין אגינדה, לבין אדם שבא
מבחירתו לגור באזור מסוים.

אז אי אפשר כל פעם, שאנחנו נדבר פה בצורה נורא נעימה
ונינוחה, ואתם אנשים טובים ומקסימים, ובאמת, אני חייבת
להגיד במקרה שלי, היות ואימא שלי אישה חרדית, לא סתם
דתיה, חרדית, אז אני גם נפגשת עם החברות שלה, ויוצא לי
לשוחח. אני לא מפחדת, אין אנטי. אבל זאת הבעיה, והבעיה שלי
כרגע היא עם העירייה, ועם בית הכנסת הזה, ועם המחשבה
לעשות עירוב שימושים, כשזה המצב כרגע בעיר, אז יש לי בעיה
עם עירוב שימושים, כי אין מצב שהבן שלי יגיע לפעילות בבניין
הקהילתי בעירוב שימושים, כשיש שם בית כנסת. כי גם בלי בית
כנסת המצב-

רגע, סליחה...

לקחת את זה קדימה... התחלנו עם חוף הים-
אבל זה המצב...

דנה אדמוני:

תמיר קסטיאל:

דנה אדמוני:

תמיר קסטיאל:

דנה אדמוני:

תמיר קסטיאל:

דנה אדמוני:

הילה גרסטל:

תמיר קסטיאל:

דנה אדמוני:

הילה גרסטל:

סליחה שנייה, אני רוצה רגע, מה שקורה, קודם כל הרב נקי ביקש רשות דיבור, אבל אני חושבת שמה שקורה, זה שאנחנו שוב מתפזרים. ואני מתחברת למה שמושקה אמרה, לא יכול להיות שכל פעם הנושא יהיה בית הכנסת בבית הספר היובל, או על יד בית ספר היובל. לא יכול להיות שאנחנו כבר חצי שנה – שמונה חודשים, וכל פעם אנחנו עושים סיבוב, מנסים טיפה להתקדם, לא מצליחים להתקדם לשום כיוון, וחוזרים לסוגיית בית הכנסת, זה לא יכול להיות.

אז אנחנו צריכים לשים את העניין הזה בתוך איזושהי מסגרת, שבית הכנסת הוא בית הכנסת הספציפי הזה, ליד בית ספר היובל, הוא חלק. אבל אני באמת חושבת שמיצינו את הדיון שנוגע לבית הכנסת הזה.

אנחנו מתחילת הוועדה, הוצאנו קול קורא. הנושא שנראה כנושא הכי פרובלמטי היה נושא בתי הכנסת, ואז פירקנו את הפצצה הזאת, והתברר שבעצם יש בעיה אחת בירוקה המערבית, שיהודה אמר שהיא מטופלת על ידי העירייה. והיה משהו גם בהרצלייה פיתוח או משהו כזה...

אני אמרתי על נווה עמל, אמרו לי בנווה עמל, בישיבה פה נאמר שאין בעיה לא בנווה עמל, ולא בהרצליה הצעירה. אמרו שאין שום בעיה. אני העליתי את זה באחת הישיבות פה. נווה עמל, נווה ישראל.

סליחה, נאמר שאין שום בעיה בהקשר הזה. אבל אני אומרת, ואני כן מתחברת למה שמושקה אומרת – מושקה אומרת, אנחנו צריכים לשים לנו מטרה. ואנחנו כל פעם הולכים צעד קדימה ושניים אחורה. אז עכשיו הרב נקי, בבקשה-

כאשר מדברים על בית הכנסת בסמיכות למוסדות חינוך, זה מתאר את בית הכנסת, שמתפללים בו - שעושים מצות עם דם של ילדים-

סליחה. אני חייבת פה להתנגד בקול רם, כי יש לזה טיעון, חס וחלילה שזה מה שישתמע, לא יצא מהפה שלי... דנה, את לא יכולה-

סליחה, לא יכול להיות שיש פרוטוקול ושיעלילו כאילו אני מייצגת דבר כזה.

את תקבלי רשות דיבור אחר כך- אין שום בעיה, אבל אני מוחה על השימוש הזה, לא יצא משפט כזה מהפה שלי !

דנה אורן ינאי:
הילה גרסטל:

יעקב נקי:

דנה אדמוני:

הילה גרסטל:

דנה אדמוני:

הילה גרסטל:

דנה אדמוני:

הילה גרסטל:

תפסיקי. דנה, אנחנו נמצאים פה יותר משעה, רוב הזמן את מדברת. לא יכול להיות מצב כזה. ידבר הרב נקי, תרשמי לך נקודות, כמו שגלילה המתינה בסבלנות, גם את צריכה להמתין בסבלנות, ותגיבי אחר כך. אני מציעה רק, באמת, לברור מילים. אני אברור מילים. לא יכול להיות שבכל פעם שידברו על בית כנסת, שזה בית כנסת במדינת ישראל, בעיר הרצליה, הופך להיות איום קיומי על הילדים שלנו. זה לא נתפס. זה לא נתפס. עכשיו נשאל למה-

יעקב נקי:

דנה אורן ינאי:

יעקב נקי:

יפה. ואני אסביר גם למה- יש בתי כנסת פוליטיים, שלקחו את בית הכנסת ועשו ממנו אלוקים אחרים, והפכו את כל האג'נדה שלהם לפעילות פוליטית. יפה. באה העירייה, אומרת – אנחנו בונים בית כנסת בפיקוח עירוני. אז גם העירייה לא בסדר? או שיש התנגדות לעצם העובדה שיש פה בית כנסת? זה פשוט לא נתפס.

דנה אורן ינאי:

יעקב נקי:

דנה אורן ינאי:

אתה יודע שאני מכבדת אותך- חופשי- זו מניפולציה מה שאתה עושה- יכול להיות שזו האמת שלך, אבל האמת שלא התכוונתי לדבר היום-

יעקב נקי:

דנה אורן ינאי:

יעקב נקי:

דנה אורן ינאי:

דברי חופשי- אבל זו מניפולציה- למה? כי זה לא יושב על אירוע בודד נקודתי, בסדר? בוא איתי, ונעשה סיורים. בהרצליה יש מאות אנשים, ואני עומדת מאחורי המספר הזה, שמקבלים שכר, ורובם גם שכר דירה, בשביל להגיע להרצליה ולעסוק בנושא של דת כזו או אחרת, כל אחד והמשימה שלו, בלב עיר חילונית במדינת ישראל.

לא בטוחה שביחס בין כמות שליחים לבין כמות האוכלוסייה, יש עוד עיר כזאת במדינת ישראל. בוא נעשה, רגע, בוא נעשה סיור ונבדוק כמה עמדות וזה לא משנה של מי, של הנחת תפילין במרחב הציבורי.

בוא נעשה סיבוב ליד חטיבת בן גוריון, ונראה אנשים שם שמסתובבים, ומתחילים לדבר עם בני נוער.

בוא נעשה סיבוב בחופי היס, ונראה איך אומרים לילדים – בואו לפיצה ותשבו בשיעור תורה.

האירוע בירוקה, זו הצטברות של חששות, בסדר? הצטברות של חששות שרואים מה קורה בעיר הרצליה.

אם העיר הרצליה היום, הייתה נטו אנשים שהיו באים לגור כאן בשביל לעבוד, לחיות, ליהנות, ולא עם מאות משפחות שהגיעו לכאן בשביל לשנות את מרקם העיר, לא היה קס אדם אחד, ואני אומרת לך בוודאות, ומתנגד לבית הכנסת. האירוע פה הוא מורכב יותר-

זאת אומרת, את כל התסכול-

רק רגע, הרב נקי שנייה, שרה רצתה לדבר-

כן ראשית, לגבי בית כנסת ליד מוסד חינוכי. בית כנסת זה מקום שבאים להתפלל, אני מתפללת בבית כנסת, מולי יש שני גני ילדים ומעון. אז תגידי – מה, זה גני ילדים/מעון, אין שום קשר בין הגנים בצד הזה, לצד השני של הרחוב של בית הכנסת. אין קשר. גם אם בבית הכנסת שלי יש, באים הילדים אחרי בית ספר, ויש שיעורי תורה לילדים, זה לא משנה. אין שום קשר. הפעם היחידה- זה הופך להיות ביום כיפור, עושים גם תפילה בחוץ, אז יש המונים שמגיעים. אבל אין שום קשר. לכן אני לא מבינה, אנשים באים, התפללו בבוקר, נגיד ב-30:06 יהיה מניין, או ב-7:00, ראשית כל בבוקר, דרך אגב, הרבה בכלל לא מתפללים בבתי הכנסת בעיר, כמו בעלי, יוצאים מוקדם מהעיר כדי להתפלל. לבעלי יש בחברה שהוא עובד, באלביט, יש להם בית כנסת בחברה. כמו שפה יש במייקרוסופט, בגוגל, היום יש בתי כנסת כמעט בכל מקום, כי באים אנשים מבחוץ.

מה יש עוד בבית כנסת? אחר הצהריים באים להתפלל מנחה וערבית. עכשיו, אם טוענים שבאמת, כמו שאמר ועקנין, שחצי מהמניין הוא חילוני, אז לא נראה לי שהרבה יתפללו שם מנחה וערבית, כן? בטח לא בחורף, באביב כבר אפשר להתפלל בחמש. אז לכן באמת, לגבי התפילין, אמרתי, אני מבינה.

אבל לגבי מיקום של בית כנסת. אפשר להגיד שאם שם יהיה אולם, אז אפשר להגיד שהשכונה תגביל. למשל, באוהל לביא ברעננה יש אולם, במקרה שמעתי שם ממישהי שרצתה לעשות בר מצווה, הם אמרו, את תוגבלי לארבע שעות, באחת עשרה צריך להיות אחרי הכול כולל גם פירוק הדברים, לא רק סיום האירוע. זאת אומרת, ב-23:00, אם יש שם אולם ויצטרכו לעשות שם אירועים, יצטרכו לקבוע כללים שיהיו מקובלים על אנשי השכונה, כי בכל זאת גרים בסביבה.

אבל עצם התפילה? הרי לא עושים רעש בתפילה, חוץ מבשמחת תורה. אין רעש בתפילה. תפילה היא בדרך כלל שקטה, אני לא מאמינה שיש מאה אנשים בבוקר, ומאה אנשים במנחה וערבית,

יעקב נקי:

הילה גרסטל:

שרה מאירמן:

באמת אני חושבת שהפחד הוא גדול יותר ממה שיהיה במציאות. אני חושב שכל הדיון הוא בלי שיודעים בכלל את האמת. אין בהרצליה מאות משפחות שבאים ומעסיקים אותם, מביאים להם שכר דירה וכל הדברים. בשביל זה שווה ללכת לעשות את הסיוור שאת אומרת, כדי להיווכח שזה דמיונות. בונים דברים על דמיון. עכשיו אני עונה למה שהגברת הנכבדה דנה אדמוני אמרה, מה שפה מכוונים, מקבלים את בית הכנסת בשכונה הירוקה, אז יש פה ניגוד בכלל, כיוונים. היא רואה בשיתוף הדברים, גם מעון, גם זה קרוב לבית ספר, סכנה גדולה בשיתוף הזה. אז אני אומר, לפי הגישה שלה, אם לא הייתה התנגדות על המקום, אבל עצם הדבר של השיתוף, אז זו כבר סכנה. אם הבנתי נכון את מה שאמרת.

צבי וייס:

קודם כל הנקודה היא המיקום, לפני הכול- ומעבר לזה, בלב שכונה חילונית, שהיא רוב רובה חילונית, ועדיין גם אנשים שהולכים בשישי-שבת-

דנה אדמוני:

אני מבקשת לעזוב את בית הכנסת הזה עכשיו- אי אפשר להוציא את כל התסכולים של כל העיר, על בית הכנסת-

הילה גרסטל:
יעקב נקי:

סליחה, אבל אני מנסה כבר דקות ארוכות לומר שבית הכנסת הזה, באמת, כבודו במקומו מונח, הוא לא יכול לתפוס את כל הנפח של הוועדה. מה עוד שזה לא בסמכותנו, אני חוזרת שוב. גלילה, אני רוצה שאת תסגרי את הנושא הזה.

הילה גרסטל:

אנחנו לא חוזרים יותר לדיון בשאלת בית הכנסת.

אני רק אגיב על שתי נקודות. קודם כל, מבחינת הפרוגרמה, כמו שאמרת, זה פתוח לדיון ולא מתוכנן שם כרגע, אולם אירועים או משהו כזה, ממש לא. זה בית קהילה לפונקציות שקטות, ולא עכשיו איזה אירוע גדול.

גלילה יבין:

לנושא של השליחים, אנחנו בדיוק דיברנו על זה, שבית כנסת שהוא בניהול עירייה, זה לא בית כנסת שמשמש איזשהו גוף שיש לו שליחות. זה בית כנסת שנבנה לטובת התושבים שרוצים להתפלל. לא לטובת גוף עם אג'נדה, אלא לטובת התושבים שגרים בהרצליה ורוצים להתפלל. וזה שזה יהיה בניהול עירוני, זה חלק מהעניין.

הייתה בדיקת צרכים לגבי איזה סוג בית כנסת צריך להקים באזור הזה? אם זו שכונה חילונית? יש קהילה שמתפללת שם-

דנה אדמוני:

גלילה יבין:

<p>כי אני יודעת על מקומות שהיו מאוד צריכים. עזבי שמדובר על בית כנסת רפורמי שביקשו- אבל דנה, זה לא הנושא- דיברו על האופציה שלפחות, גם אם זה בית כנסת רגיל, שאפשר להגיע גברים ונשים ביחד, לא בהפרדה- אני עוצרת בזה את הדיון על בית הכנסת, אני מצטערת. אני רק אגיב לה- לא, את תגיבי אחרי הישיבה, גמרנו. אנחנו מיצינו את נושא בית הכנסת... אני בהחלט חושבת, אם באמת יוכח שיש צורך בבית כנסת- שרה, זה לא בסמכותנו. אני מדברת על העיקרון. אבל אנחנו לא מדברים גם על עקרונות כשהוא לא בסמכותנו- אז מה כן בסמכותנו? אוקיי, בדיוק. לשם אני מכוונת. את אמרת, לדוגמה, שיש דברים – שאלתי אותך מה לדעתך המטרה של הוועדה, ואת התחלת לתת דוגמה שאני לא ממש הבנתי אותה, ואני הייתי שמחה שאת תפתחי אותה, במה היית רוצה שהוועדה תעסוק- אני לא זוכרת באיזו דוגמה התחלתי- אמרת שאזרח, תושב, פונה... תראי, אני אתן דוגמה, אמנם זה שוב מגיע לבתי כנסת, אז סליחה. אבל זו דוגמה- אני רק רוצה לומר בהקשר הזה משהו, ואני אומר את זה- מי שאומר את המילה בית כנסת, שם עשרה שקלים (בהומור) אם אני לא מצליחה להוציא את הוועדה מההתעסקות החוזרת ונשנית רק בנושא של בית כנסת, אני חושבת שלוועדה הזאת אין זכות קיום. אין לה מטרה, אין לה כיוון. אני, כשהסכמתי לשבת בראש הוועדה, ראיתי משהו אחר לנגד עיניי. לא סתם קראתי לזה הסיפור המשותף, חשבתי למצוא את השיח המשותף, לא קראתי לזה גישור כמו שדבי קראה לזה, אבל כן חשבתי לייצר את השיח המשותף, כי אני חושבת ששיח משותף בלתי אמצעי, כשכל אחד מכבד את הצד השני ולא מנסה לשנות אותו, או להעביר אותו ממקום אחד למקום השני, זה הבסיס לחיים משותפים. אני חושבת שבאוכלוסיה בהרצליה, בכלל במדינה, אבל בעיקר בהרצליה, יש יותר משותף מאשר שונה ונפרד, וחשבתי שצריך ללכת לכיוון הזה, לחזק את זה.</p>	<p><u>דנה אדמוני:</u></p> <p><u>גלילה יבין:</u></p> <p><u>דנה אדמוני:</u></p> <p><u>הילה גרסטל:</u></p> <p><u>גלילה יבין:</u></p> <p><u>הילה גרסטל:</u></p> <p><u>שרה מאירמן:</u></p> <p><u>הילה גרסטל:</u></p> <p><u>שרה מאירמן:</u></p> <p><u>הילה גרסטל:</u></p> <p><u>מושקה שושן:</u></p> <p><u>הילה גרסטל:</u></p> <p><u>מושקה שושן:</u></p> <p><u>הילה גרסטל:</u></p> <p><u>מושקה שושן:</u></p> <p><u>הילה גרסטל:</u></p> <p><u>דנה אורן ינאי:</u></p> <p><u>הילה גרסטל:</u></p>
--	--

אני משום מה מרגישה שזה לא מתקדם, אני לא מצליחה לקדם. ניסינו לעשות שיחות רחבות, אמרו לי – אי אפשר. ניסינו לקבוע את השיחות המצומצמות, בשלב זה לא הצלחנו. ישבתם, חברי ועדה, זה היה הרעיון של יריב, שהיה רעיון מצוין, אבל היה צריך לעלות קומה כבר מזמן. אנחנו לא מצליחים לעלות-

נכון. אני אגיד לכם מה, כשאת אומרת הסיפור המשותף, יש הרבה משותף. את אומרת – בואו נשאיר את הנושאים הנפיצים בצד, ובואו נדבר על מה שאנחנו מסכימים, זו לא המטרה – ממש לא-

אני כן הייתי רוצה שניגע בנושאים הנפיצים, ואנחנו כן נטפל בהם, וכן ניגע בהם- אז תשימי אותם על השולחן- אוקיי-

תקראי לילד בשמו-

אבל היא אומרת לך לא על בית כנסת, יש דברים אחרים. זה ברור, מושקה, תקראי לילד בשמו. כשכתבנו בקול קורא, מה מטריד את התושבים, אז היו רבים שדיברו על בית כנסת, אנשים שדיברו על תקציבים, ליריב בטח יש את הפילוח של זה. אבל אני לא שומעת נושאים נפיצים, והיה הנושא של התפילין, שאותו באמת אני מקווה, שגם אם לא פתרנו במאה אחוז, התקדמנו מאוד מאוד לפתרון בשיתוף פעולה, לשם אני מכוונת.

יש לנו המון נושאים, יש לנו מוסדות חינוך שאני חושבת שאנחנו יכולים לדבר עליהם, יש לנו כל מיני נושאים, ומלא נושאים-

את יודעת מה? יש לי הצעה - שכל אחד מחברי הוועדה יכתוב שני נושאים. שני נושאים שהוא חושב שצריך לכתוב.

אבל הרב קסטיאל רצה לומר משהו, רצה לסייע לך- כן. אי- רק מענה למה שדנה אמרה, בנוגע לשלוחים במימון וכו', הלוואי. תגידי לי איפה המימון הזה נמצא, אני אשמח למצוא אותו-

מושקה שושן:

הילה גרסטל:

מושקה שושן:

הילה גרסטל:

מושקה שושן:

הילה גרסטל:

צבי וייס:

הילה גרסטל:

מושקה שושן:

הילה גרסטל:

תמיר קסטיאל:

דנה אדמוני:

הילה גרסטל:

תמיר קסטיאל:

הילה גרסטל:

תמיר קסטיאל:

דנה אדמוני:

תמיר קסטיאל:

אבל מה שאני רוצה לומר זה, צריך להבין איזה הבדל-

אני לא אגיד את זה פה כרגע, אני לא רוצה לחשוף אותם, הם לא גופו של עניין. מי שצריך לדעת, יודע-
אין להם נציגים פה בוועדה-

דנה אדמוני:

צבי וייס:

דנה אדמוני:

צבי וייס:

דנה אדמוני:

לא, זה לא משנה, מה זה נציגים פה בוועדה? דרך אגב, אני אמרתי את זה גם בזמנו. אבל אנחנו מפריעים לרב קסטיאל עכשיו-

תמיר קסטיאל:

אני רוצה לומר, אני בכל אופן מדבר בשם חב"ד, אני חושב שזה מתאים לכל עמותה שהיא. התפקיד של עמותה שבה, היא לא באה באג'נדה לשנות את הבן אדם השני, היא באה לתת שירותים, זו המטרה-

דנה אורן ינאי:

הילה גרסטל:

גלילה יבין:

תמיר קסטיאל:

לקחתם איזה יועץ תקשורת?
רגע רגע רגע, שנייה, דנה? דנה?
כמה שליחים של חב"ד פועלים בעיר?
יש בערך 12 שליחים של חב"ד. זה מה שיש פה, בהרצליה, זה מה שהיה כבר שנים ככה. וזה בסדר גמור, בתי חב"ד, כמו שיש בתי חב"ד כאלה ואחרים של מטיילים בדרום, בדרום אמריקה, או במזרח או במקומות אחרים, כמו שיש כאלה שפועלים ב-1001 תחומים, גם פה יש דברים שאנשים יכולים לקיים שירותי דת ורווחה וחברה וקהילה, מחב"ד. זה דבר נורמאלי. אני חושב שזה דבר יפה.

דנה אדמוני:

תמיר קסטיאל:

חוץ מכאלה שרוצים להתגייר-
יש עמותות אחרות שגם עושות את זה, לא רק חב"ד, עמותות חילוניות, וזה בסדר גמור, כל אחד יציע את מרכולתו לציבור, מה שהוא יכול, זה יפה מאוד-

לא צריך לצייר את זה, וככה אני מסתכל על זה, אני אמרתי את זה המון פעמים פה, שאסור לקחת את זכות הבחירה של אף בן אדם. צריך לתת את ההיצע, את האפשרות לכל אחד. אתה רוצה? תיקח. אתה לא רוצה? אל תיקח, זה עניינך, לא דוחפים את זה לאף אחד.

אם זה באמת עובר את הגבולות, צריך לסמן את הגבולות האלה – חוף היס זה גבול, זה דבר לא, איך נקרא לזה? המילה אתי אפילו לא מספיקה, זה דבר לא מתאים-

גלילה יבין:

תמיר קסטיאל:

זה אצבע בעין-

כן, זה אצבע בעין. אמרתי לו-

דנה אדמוני:

אני רוצה הרב קסטיאל, לשאול – במספרות, כשהבן שלי הולך לשבת מחכה בתור במספרה, וניגשים אליו ומתחילים להטיף לו, ולהציע לו ולנסות לשדל אותו, זה נשמע לך לגיטימי? אם הוא היה רוצה, הוא היה בא לבית הכנסת, או היה הולך לשמוע, הוא היה בוחר מבחירה, הולך או לא הולך -

אני אומרת את זה, כי יש הצפה של מספרות -

תמיר קסטיאל:

א' – העלינו את זה פה, שהמילה לשדל והמילה להטיף, הן לא מילים נכונות בנושא הזה. ו-ב' – דיברנו על זה שיש לזה גם כן גבולות שצריכים להיות -

מעבר לזה שאסור לפנות -

דנה אדמוני:

תמיר קסטיאל:

אני זה שבאתי ואמרתי – בואו נעצור את הסיפור הזה של פניה לקטינים, זה עלה פה בוועדה, אני זה שיישמת את זה בפועל בשטח, דאגתי לזה -

נכון.

הילה גרסטל:

תמיר קסטיאל:

אני החלפתי צוותים שבקניון שבעת הכוכבים, לאנשים מבוגרים, כדי שזה לא יהיה חבר'ה צעירים עם דם חם, שהולכים לחפש כל מיני אנשים, אלא שזה יהיה הרבה יותר מתורבת. אני חושב שזה בדיוק התפר שצריך לעשות את הדברים בצורה כזאת, שהיא מתקבלת -

אז אני שואלת על המספרות -

דנה אדמוני:

אתם אומרים זה ענין של הספר, זה לא עניין של הספר -

תמיר קסטיאל:

פעם הרב אמר את זה בסגנון, הוא קרא לזה - באופן המתקבל, ככה זה נקרא. המושג שאנחנו משתמשים בו זה 'האופן המתקבל'. זאת אומרת, אם אתה רואה שהבן אדם השני, יכול להיות שהבן אדם לא רוצה, יכול להיות שאנשים לפעמים הם מתנגדים לא מצד זה שאתה התנהגת לא בסדר, יש אנשים שמשוהו מפריע להם. יש אנשים שיושבים על איזשהו משהו פנימי ורגשי שמפריע להם, וזה מתפרץ להם החוצה. אי אפשר, אין מה לעשות, אתה לא יכול הרי לתכנן את כל האנשים ואת כל מה שמפריע לכל אחד ואחד.

אבל אם זה בא באופן מקובל, באופן יפה, מותאם, מונגש, זה בסדר גמור. אם זה באופן כזה, שזה פורץ את הגבולות וזה מפריע בצורה שהיא לא נכונה, אז פה צריך לעצור. זה בנוגע לנושא הזה. בכל אופן, אני רוצה לומר ששליחים -

דנה אורן ינאי:

אני רק רוצה לומר שיש לי פה תמונה של שליח בוגר משדל, שליחה לא משדל... ילדים -

תמיר קסטיאל:

תשלחי לי את זה, לילד אמרנו שלא פונים -

דנה אדמוני:

אני יכולה לתת כמה וכמה דוגמאות שפתאום צפו לי בשבוע האחרון, שאני מקבלת אינסוף פניות ואני אומרת, במספרות וכל מיני, ועדיין לא ענית על המספרות. כי גם אם מישהו פונה יפה, הוא לא אמור לפנות לילד שיושב בתור למספרה. לנער, למתבגר. זה לא משנה, לא אמורים לפנות אליהם. הם באו למספרה-

תמיר קסטיאל:

בסדר גמור, עוד פעם -
 רגע דנה, סליחה, דנה שנייה, שנייה -
 אני הייתי במספרה, אף אחד לא שידל אותי -
 מעניין למה -

הילה גרסטל:

צבי וייס:

דנה אדמוני:

הילה גרסטל:

צבי וייס:

תמיר קסטיאל:

הילה גרסטל:

תמיר קסטיאל:

דנה אורן ינאי:

תמיר קסטיאל:

דנה אורן ינאי:

תמיר קסטיאל:

הבן שלי מניח תפילין. כבר תפסתם אותו -

אני חושב שישנם, אני עוד פעם אעלה את זה מהכיוון הזה, אבל ישנם צרכים שהם צרכים קיימים, בכל הנושאים. זה נושא של חינוך, נושא של חברה, נושא של רווחה. אני חושב, שוב אני מדבר בשם הציבור, נקרא לזה אולי הדתי יותר, אבל זה לא משנה, ישנם דברים שיתכן שמרגישים – הם מופלים לרעה, ישנם דברים שבהם מרגישים חוסר, יש תקצוב עם דברים אחרים, בזה אין שום דבר.

אני בתור עובד חב"ד יכול לומר – אנחנו באפס תקצוב, כמה שנים, אנחנו לא קיבלנו אגורה אחת שחוקה, זה עלה פה פעם, לבית חב"ד. בית חב"ד עושה אינסוף פעילויות שהן גם לציבור הדתי וגם לציבור אחר. לציבור שרוצה להגיע. פעילות רווחה, פעילות של קהילה, פעילות של ילדים, נוער, כל מיני דברים.

אף פעם לא, בשנים האחרונות בכל אופן, בכל השנים שאני נמצא פה, לא קיבלנו אגורה אחת מעיריית הרצליה. אם זה לא רק המושג הזה של לקבל תקציב, זה אולי הביטוי הגשמי, אבל התחושה הזאת שאתה עושה פעילות כזו או אחרת, תמיד אתה בעין הסערה – הנה, זו השתלטות, זה המרחב הציבורי, אתה לוקח. המרחב הציבורי זה מקום פתוח לכלל תושבי הרצליה, גם אנחנו יכולים להציג שם.

דווקא אני אציין לשבח, באמת אני אומר את זה בשיא הכנות, שדווקא מאז שיריב פישר ראש העיר, הוא אדם שאפשר לדבר איתו בגובה העיניים, הוא שומע, הוא מקשיב. אני מרגיש שיש פה מענטש מאחורי זה, זה בן אדם שאפשר לדבר איתו, הוא מבין ושמעתי כמה התבטאויות כאלה. ואני מעריך את זה, מכבד את זה. אני חושב שבפרקטיקה של מה שקורה בשטח, עדיין זה לא תמיד נמצא בכל מקום ככה. זאת אומרת, אני עדיין בתחושה, על כל פנים אולי זה עדיין מבטא את מה שמושקה אומרת, שמוסדות החינוך של, למשל, חב"ד בהרצליה, הם נראים בצורה כזאת שהם נראים, כיוון שלא מגיע להם. אנחנו התמודדנו באיזשהו מכרז של מעונות יום, אתן ודאי יודעות את זה, התמודדנו על הדבר הזה כמו כל מתמודד אחר. המכרז הזה בוטל..

עוד מעט יהיו לך מעונות יום בתיכון היובל-
אני רוצה להגיד לך שאני מפעיל מעונות יום-
תודה מושקה, לא יכולת להגיב יותר טוב מזה. אנחנו מבינות אחת את השנייה-

מעונות יום הם מופעלים על ידי מפעילים. אני מפעיל מעונות יום של התמ"ת שנים. והם לפי קריטריונים של התמ"ת. אף אחד לא יכול להחליט, אני את הנכדים שלי לא הצלחתי להכניס למעונות יום. זהו. קריטריונים של התמ"ת זאת אומרת - הם עושים את הרישום. אתן ודאי יודעות את זה, הרישום למעונות יום נעשה דרך משרד העבודה, ושם קובעים מי נכנס לפי קריטריונים של שכר הכנסה, של קרבה, של ילד ממשיך וכו', כל הקריטריונים שלהם. זאת אומרת, במילים אחרות אני רוצה לומר, אין פה משהו קהילתי של חב"ד דווקא, כשחב"ד מפעילה מעון יום, היא מפעילה את זה פתוח-

למה יש לכם עניין להפעיל מעונות יום?
למה להפעיל מעונות יום? כדי לתת חינוך-
הקמנו מעונות יום לילדים עם צרכים מיוחדים, שעשרות ילדים בגיל לידה עד שלוש היום, נוסעים יום יום מחוץ לעיר. זיהינו את זה כצורך אמיתי של התושבים, שילדים בני לידה עד שלוש נוסעים באוטו יום יום למסגרות מחוץ לעיר-
אין בעיה-

ואנחנו מאוד גאים שהכפלנו את המסגרות לצורך העניין הזה...
נראה לי קצת זה לא בדיוק למה שאני התכוונתי. אני התכוונתי, כאילו יש בזה הרבה דברים שנושקים, אבל הוא דיבר בכובע של

מושקה שושן:

תמיר קסטיאל:

דנה אדמוני:

תמיר קסטיאל:

דנה אורן ינאי:

תמיר קסטיאל:

גלילה יבין:

תמיר קסטיאל:

גלילה יבין:

מושקה שושן:

העמותה אולי, אני מדברת בכובע של אזרח. כאזרחית דתייה, הצורכת שירותי דת, אני מרגישה שיש לי המון המון חוסרים בהקשר הזה, ואני מרגישה שכל דבר שהיינו רוצים להעלות, כאילו צריך רגע לתפוס את הראש מכל האבנים שנחטוף מכל כיוון, כי השם ישמור מה ביקשת. למה שנבנה לכם פה מקווה, על אף שיש, לצורך העניין, לא בית כנסת, לא מדברת על בית כנסת, בסדר? על אף שבית כנסת הוא גם. כל דבר. אתה מבקש גן, מה ביקשנו? גן לילדים, לעזאזל, גן. איזה מה? מה זה? בית ספר, אתם לא יכולים לתת לנו בית ספר, תנו לנו אישור לימודי חוץ, לא, לא נותנים. נראה שעיריית הרצליה לא מוכנה לתת וערים אחרות כן. אישור לימודי חוץ-

זה אני לא מכירה שלא מוכנים לתת. אפשר לקיים על זה דיון נפרד.

אין בעיה.

יש מסגרת חינוך חרדית שנקראת בית ספר וולפסון, ויש שם מקום לכל הילדים שרוצים ללמוד בלימודים חרדיים-

אני חושבת שאולי יש בעיה של תיווך...

אי אפשר להקים בית ספר ל-20 ילד.

לא ביקשתי. אז אמרתי, אם העירייה לא יכולה לתת לי את המענה שלי, שלא יהיה עשרים, שלא יהיה עשר-

מושקה, בואו נעשה הפרדה-

מושקה, בואי נבדוק את זה-

אני מעלה דברים, אני לא מבקשת תשובות-

אז מה שאני מציעה זה ככה. תעלי רשימה של דברים, אבל כשאת מעלה את רשימת הדברים, את צריכה לעשות פיצול בין דברים שמי שיכול לתת לך אותם זה רק העירייה, לבין דברים שאנחנו רוצים מהוועדה-

אוקיי-

ואני מוסיפה עוד נדבך, לגבי הדברים שרק העירייה יכולה לתת, אני מציעה שתקיימי פגישה עם גלילה.

אם זה בנושא חינוך-

אם זה בנושא חינוך ואני מניחה שיש חינוך, היא גם יכולה להעלות בפנייך את נושא המקווה, ואת תגידי לה. את יודעת מה? אני משכללת עוד יותר את ההצעה, תקיימי ישיבה עם גלילה ועם יהודה יחד. כי יהודה ייתן את ההשלמה-

לא, אבל אני לא התכוונתי מה זה, נתתי כאילו רעיונות-

בסדר, טוב מאוד-

גלילה יבין:

מושקה שושן:

גלילה יבין:

הילה גרסטל:

שרה מאירמן:

מושקה שושן:

הילה גרסטל:

גלילה יבין:

מושקה שושן:

הילה גרסטל:

מושקה שושן:

הילה גרסטל:

גלילה יבין:

הילה גרסטל:

מושקה שושן:

הילה גרסטל:

מושקה שושן:

האמירה שלי הייתה באיזושהו מקום, כמו שהצד החילוני לצורך העניין מרגיש שכאילו, אוקיי, לתחושתם עושים את ההטפה ורוצים לשנות אותם, אנחנו, אני התחושה שלי, מרגישה כאילו הפוך. אני מרגישה שכל איזה צורך, או לא משנה או רצון, אם זה בא באיזושהי מסגרת, אתה מרגיש מותקף, ואתה ממש צריך להיכנס תחת איזושהי מגננה-

הילה גרסטל:

אז מושקה, בדיוק בהקשר הזה, את אמרת קודם שהוועדה מדברת בגדול, ואני מנסה לייצר שיח כפול-

כן צריך לדבר בגדול גם. אבל אני, ברמה הקונקרטי, אני חושבת שאם לא יהיו על השולחן הנושאים שמטרידים גם את החילונים וגם את הדתיים ברמה הקונקרטי, ויהיה פילוח של מה שצריך להיות מטופל על ידי העירייה, יש פה נציגים של העירייה, שייקחו את זה מהמקום הזה, ויעשו את התיקון. גם מבחינת החילונים, וגם מבחינת הדתיים. אבל יש דברים שהם באמת צריכים להיות בשיח ישיר מול העירייה.

צבי וייס:

אני חייב להגיד את הדברים האלה, שראש העיר הוא עובד פתוח לכל חלקי הציבור. וזה בא לידי ביטוי אפילו במוסדות חינוך.

יש פה את גלילה, וכבר כמה וכמה מקרים, לא מקרים, דברים שהם מתועדים איתם, ומתואמים איתם, והכול בא. לא שפתאום שהעירייה וראש העיר מנהלים דבר אנטי דתי. אם היא יוצרת התנגדויות, אז ההתנגדויות הן לא מהעירייה, התנגדויות הן מתוך התושבים.

מושקה שושן:

על זה אני מדברת, אני לא מדברת על העירייה-

צבי וייס:

את דיברת על מקווה-

מושקה שושן:

אבל אני דיברתי על הציבור, זה בדיוק הסיפור שלנו-

צבי וייס:

הכינו מקווה בגליל ים, זה כבר עבר את כל התהליכים, וזה נעצר, לא בגלל העירייה. זה נעצר בגלל קהילת גליל ים. זה מאחורי הגנים שהקימו שם, זה לא מפריע לאף אחד וזה מתאים גם לשכונת נוה ישראל, וגם לשכונת גליל ים, זה ביניהם, שטח לא עירוני.

מושקה שושן:

זה בדיוק מה שאני אומרת, אם יש בעיה מול העירייה, אני אדבר עם העירייה. אני מדברת על התחושה הזאת שהחילונים מרגישים שבאים להטיף להם-

הילה גרסטל:

אבל בגלל זה צריך את השיח הזה-

מושקה שושן:

ואנחנו מרגישים-

הילה גרסטל:

בגלל זה צריך את השיח-

מושקה שושן:

זאת מבחינתי אחת המטרות. להצליח להעלות נושאים נפיצים-

הילה גרסטל:

אני מרגישה שאני לא מצליחה לסחוב את העגלה הזאת. כי השיח, אנחנו לא מצליחים לקיים את השיח הזה. לא מצליחים להכיל את השיח הזה.

דנה אדמוני:

אני רוצה רגע לשאול, באמת, גם יריב וגם ליאנה ואילאיל כנציגים של הציבור החילוני, אני רק פעם אחת לא הייתי פה, בפגישה הקודמת לא הייתי פה, אבל בכל הפגישות הייתי, ומעולם לא שמעתי אתכם. לא שמעתי אתכם מדברים. זה או אני או דניאל, או הנציגים מהעירייה. ואני חייבת להגיד שאני מרגישה שאני קצת לבד בדבר הזה.

אני שואלת באמת, אנחנו לא חייבים להסכים, אבל אני כן הייתי שמחה לשמוע אתכם ואת מה שיש לכם לומר, באיזה נושא שלא עולה. לשבת פה ולא להגיד דבר, יש בזה טעם לפגם. סורי-

אני מסכים איתך-

יריב דרור:

בכל דבר ?

דנה אדמוני:

מסכים-

יריב דרור:

זה לא שצריכים להסכים ולהיות באותה דעה-

דנה אדמוני:

כן דיברתי בפעם הקודמת, כשלא הייתי-

יריב דרור:

כשלא הייתי פה-

דנה אדמוני:

סליחה רגע שאני עוצרת בנקודה הזו. יוצאים פרוטוקולים, אתם קוראים אותם? את לא היית בישיבה הקודמת, קראת את הפרוטוקול שהופץ ושעלה לאתר?

אריאלה חגבי:

לא קראתי...

דנה אדמוני:

אז נורא חבל-

אריאלה חגבי:

עדיין. היו מספיק פגישות, היו חמש פגישות לפני כן, ואף אחד מהם לא דיבר-

דנה אדמוני:

רגע שנייה, אנחנו תיכף נסגור את הוועדה להיום, אני רוצה שיריב יאמר את מה שהוא רוצה לומר, לנוכח העובדה שדנה פנתה במישרין ליריב, לאילאיל ולליאנה, גם יריב דיבר, גם ליאנה דיברה וגם האמת אילאיל דיברה. אבל יריב, מה אתה רוצה לומר?

הילה גרסטל:

אני רוצה להגיד רק, עלה פה הנושא של למה האוכלוסייה מתייחסת לבית הכנסת. אני חושב שכל השלוחות של בית הכנסת, בדמות דוכני התפילין, לא השלושה שאתה אמון עליהם, אבל בכל רחבי העיר, מה שלא היה, אני 42 שנה בהרצליה, זה לא היה ככה, בטח לא במספרות, על כל צעד ושעל.

יריב דרור:

אני חושב שזה מה שבסוף מרחיק את הציבור הלא אמוני מבתי הכנסת. אולי אתם רוצים לברך ויוצאים מקללים.

אתם מנסים לקרב, אבל אתם מרחיקים. אני עושה את המקסימום שאני יכול. התקשר אליי בן אדם לגבי חוף הים, אמרתי לו, תעיף את הדוכן הזה משם, אל תשים את זה שם. זה לא מתאים לכל אחד-

תמיר קסטיאל:

אבל אני לא מדבר על מיקום, אני מדבר על עצם המהות, של זה שאתם לוקחים את בית הכנסת, שזה מקום שהבן אדם בוחר לבוא ולהתפלל בו, ואתם מנסים לקרב לבבות, אבל אתם מרחיקים את הלבבות-

יריב דרור:

אני חושבת שאנחנו נאלצים לעצור כאן- קודם כל תודה, כי אני לא אמרתי את זה בשביל להקניט, אמרתי את זה כי אני באמת רוצה לשמוע אתכם- לא נפגעת.

הילה גרסטל: דנה אדמוני:

סבבה. אבל אני שמחה. כן חשוב לי לשמוע ותודה על מה שאמרתי, ולא יכולתי לנסח את זה יותר טוב. אני אגיד יותר מזה? כשהילדים שלי היו קטנים, לפני למעלה מעשר שנים, הייתי הולכת איתם לבית כנסת ביום כיפור, זאת אומרת, כן היו שמחת תורה, נגמר. היה לי עם אמא שלי, כמו שאמרתי, היו לי שיחות על זה. שאתם באים בהתנהלות של חב"ד או שלוחיו למיניהם, באשר הם, באים אולי לברך ויוצאים מקללים.

יריב דרור: דנה אדמוני:

כל החתונות שהייתי בשנה וחצי האחרונות, הן חתונות חילוניות, אף אחד לא רוצה להזמין רב. כולם. וכל ההורים שלהם, וכל מי שמסביב, בעבר התחתנו עם רב כזה או אחר, דרך הרבנות. הפסיקו. מתרחקים, מתנתקים. אתם, לא אתם חס וחלילה, התחושה היא שתוקפים, זה הכול.

לכן אני אומרת, יש בעיה עם הוועדה, לא כי אני לא באתי עם רצון טוב, כי יש משהו, כשאתה מרגיש שהבית שלך מותקף, אתה לא יכול לבוא לדבר על הסיפור המשותף. אני מודה שיש לי בעיה, ואני מתלבטת לגבי המשך דרכי בוועדה, אני שמה את זה על השולחן, אני לא סגורה על זה. אני כרגע עם הסיטואציה שאני נמצאת, זה לבוא לדבר על שיח משותף-

מושקה שושן:

אבל תראי דנה, מההתחלה הרב נקי אמר, והוא חזר על זה גם פה, אל תיקחו את כל התסכולים שקיימים על הדתיים באשר הם – חב"ד, גרעין, לא משנה מה שלא יהיה, ותפילו את זה. אפילו ברמה הארצית.

דנה אדמוני:

כרגע אני בסיטואציה, בחלקת האלוהים הקטנה שלי של הבית, הבניין שלי, הבניין השכן, הרחוב, ובית הכנסת שהולך לקום בלב ליבה של שכונה חילונית לחלוטין-

מושקה שושן: יש שם קהילה -
דנה אדמוני: לכן יכול להיות שאני לא צריכה להיות פה, בסדר גמור.
הילה גרסטל: אני מודיעה בזאת על סגירת הישיבה. הישיבה נסגרה.

סיכום - הצעות והחלטות:

הצעה - שכל אחד מחברי הוועדה יכתוב שני נושאים שהוא חושב.
החלטה - על כל אחד מחברי הוועדה לנסח ולכתוב שני נושאים רלוונטיים הנראים לו כמתאימים למטרות הוועדה, ולהעלותם לדיון בוועדה הבאה. **באחריות חברי הוועדה**

בברכה,
גב' הילה גרסטל
יו"ר הוועדה